

Anti Bilimsel Bir ''Otoritaryanizm Karşıtlığı''

Editörün notu: Çevirisini okurlarımıza sunduğumuz yazı yeni komünizmin mimarı Bob Avakian tarafından 12 Haziran günü kaleme alınmıştır.

Geçtiğimiz makalelerden birisinde, yanlış yönlendirici bir konsept olarak ''otoritaryanizmin'' tıpkı ''totalitarizm'' ''teorisi'' gibi bilim karşıtı bir ''teori'' olduğunu ve bunların Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet ederek Amerikan şovenizmini (Amerikalıların ve ''Amerikan tarzı hayatın'' diğerlerinden üstün olduğunu düşünen mide bulandırıcı inanç) teşvik ettiğini incelemiştim. O makalede analiz ettiğim üzere bu ''otoritaryanizm'' ABD emperyalizminin, emperyalist rakibi Çin ve bir başka emperyalist rakibi Rusya'yla şimdi Ukrayna'da yoğunlaşmış olan rekabeti için ustalıkla kullandığı bir ''teoridir''. Şimdi burada ''otoritaryanizmin'' ''teorisinin'' gerçek anlamı ve amacıyla ilgili biraz daha detaylı konuşacağım.

Öncelikle ''otoritaryanizm'' konsepti kendinden;

ideolojik, siyasi veya toplumsal bir içeriğe sahip olmayarak gerçekten toplumsal, siyasi ve ideolojik içeriklerin üzerini örter veya karartır...''otoritaryanizm'' ile ilgili olarak bunun gerçek ideolojik, politik ve sosyal içeriğine bakmaksızın ''otoritaryen'' demek ''sağ'' ve ''solun'' ''radikallerinin'' özünde aynı olduğu yalanına bir referanstır.

Otoritaryanizm ''teorisi'' siyasi iktidarın uygulanmasını, bahsi geçen toplumun niteliğinden ve özellikle de toplumun ekonomik sisteminin (**üretim biçimi**) temelinden; buna tekabül eden toplumsal ilişkilerden (örneğin; ırksal, cinsel ve toplumsal cinsiyet) ayırır. Bu ters yaklaşım ile toplumun

temel niteliğini görmezden gelerek toplumun nasıl işlediği, nasıl ve kimler tarafından yönetildiğini ve işler neden böyle olup nasıl pozitif bir doğrultuda dönüştürüleceğini gerçekten anlamak imkansızdır.

''Otoritaryanizm'' ve Burjuva (Kapitalist) Diktatörlüğü

Otoritaryanizmin bu ''teorisyenleri'' bu kavram ile küçük bir grubun (veya bazen sadece tek bir kişinin, örneğin Rusya'da Putin) toplumdaki geriye kalan herkese dikte ettiğini ifade ederler. Ancak açıkçası ''otoritaryanizm'' konseptinin herhangi gerçek bir anlamı olabilmesi için özünde şunu ifade etmelidir: *hakim sınıfların sınırlı bir grup temsilcisinin devlet iktidarını uygularken diğer hakim sınıf temsilcilerini devlet iktidarını uygulanması sürecine aktif katılımın dışında bırakmak.*

Burada geçen ''devlet'' (devlet iktidarı) ABD'deki gibi coğrafi veya siyasi bir birim anlamına gelmemektedir (Çevirmen notu: İngilizcede devlet ve eyalet ''state'' olduğu ve ABD toplumunda ''state'' ifadesi yaygın olarak eyaletler için kullanıldığı için yazar bunu açıklama ihtiyacı hissetmiş). Burada bahsi geçen hakim sınıfların iktidarının yoğunlaştığı kritik devlet aygıtlarıdır ve özellikle de ''meşru'' şiddet ve silahlı kuvvetler tekeldir. ''Meşru'' silahlı kuvvetler ve ''meşru'' şiddet tekeli, polis veya ordu gibi resmi kurumlar tarafından Anayasa ve yasaların silahlı güç ve şiddet kullanma yetkisini mevcut sistemin çıkarları doğrultusunda ve o sistemin siyasi temsilcilerinin (başkan veya şiddet uygulanmasına hukuksal olarak izin verme yetkisi olan herhangi bir hükümet yetkilisi) izni ve emri dahilinde uygulamasıdır. Hakim sistemin *kapitalizm-emperyalizm* olduğu bu ülkede, siyasi temsilciler ve hükümet kurumları özellikle de devlet iktidarının kurumları kapitalizm-emperyalizm sisteminin aygıtlarıdır ve uluslararası arenada bu ülkenin kapitalist-emperyalist yönetici sınıflarının çıkarlarını kollar ve temsil ederler.

‘‘Otoritaryanizm’’ olarak ifadesini bulan devlet iktidarını uygulama biçimi hakim sınıfların diktatörlüğünün özgül bir biçimidir. Bunu anlamak, bu ülkede genelde var olagelmış olan ‘‘demokratik’’ biçimdeki burjuva diktatörlüğü ve diğer tarafta Cumhuriyetçi Parti’nin açıkça ortaya çıkartmak, itici güç olmak istediği ve rakibi olan diğer hakim sınıfları bu diktatörlüğe aktif katılımdan uzaklaştırmak istediği faşist burjuva diktatörlüğü arasındaki farkı anlamak için kritiktir. ‘‘Otoritaryanizm’’ ile ilgili bir önceki makalede analiz ettiğim üzere, bu faşizmin çok belirli bir tanımı vardır: Siyahilerin ve diğer beyaz olmayan halkların, kadınların, LGBT’lerin, göçmenlerin nefret ve şiddetle bastırılması, doğanın dizginsiz talanı, grotesk Amerikan şovenizmi, çiğ aydın düşmanlığı ve bilim karşıtı delilik.

Şimdi çok açık olmak adına; Siyahilerin ve diğer beyaz olmayan halkların, kadınların, LGBT’lerin, göçmenlerin nefret ve şiddetle bastırılması, doğanın dizginsiz talanı gibi saldırı savaşları ve diğer insanlığa karşı işlenen suçlarda: Bunların hepsi bu sistemin üzerine bina edilmiştir ve bu kapitalist-emperyalist sistem bütün bunlara ihtiyaç duyar. Bu sistemin bütün temsilcileri Amerikan şovenistidir. Bu sistemin bütün temsilcileri , bu ülkenin kapitalist-emperyalist hakim sınıflarının çıkarlarını kollamak ve uygulamak için bilimi ve hakikatleri çiğ bir şekilde tahrif eder ve reddeder. Aradaki fark ise bu sistemin ‘‘burjuva demokratik’’ temsilcilerinin (bu ülkede Demokrat Parti tarafından temsil edildiği gibi) bütün bu baskı biçimleriyle mücadelede belirli seviyede bazı tavizlerin verilmesi, bu baskıların biraz ‘‘içerlenmesi’’ gerekliliğini ve rasyonel düşünceye belirli bir seviyede uyum sağlamanın gerekliliğini tanımalarıdır. Diğer taraftan ise faşistlerin fanatik arzusu ve hedefleri herhangi bir ‘‘içerme’’ olmaksızın bütün baskıların dizginsiz ve aleni uygulanması yönündedir.

Bunun daha iyi anlaşılması için *Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasadan* aşağıdaki alıntıyı yapacağım:

Politik yapı ve kurumlarında, yön verici ilkelerinde farklılıklardan bağımsız olarak, hatta çok büyük ve niteliksel farklara rağmen, tüm devletler net bir toplumsal içeriğe ve sınıf karakterine sahiptirler: hakim sosyal ilişkilerin, temelde de en çok ekonomik ilişkilerin (üretim ilişkilerinin) yansımasıdır. Zira belirli bir toplumun nasıl örgütlendiği ve işlediğine ilişkin karar verici ve en nihayetinde belirleyici role sahip olanlar bu ilişkilerdir. Devlet bu ilişkileri koru-maya ve yaymaya, ekonomideki rolü gereği, özellikle de üretim araçları (toprak, hammadde ve diğer kaynaklar da dahil fabrikalar gibi fiziksel yapılar, teknoloji ve benzeri) üzerindeki sahipliği ve kontrolünün sonucu olarak baskın durumda olan sosyal grubun -yönetici sınıfın- çıkarlarını desteklemeye hizmet eder. Kapitalist toplumda, baskın durumda olan kapitalist sınıftır. Hükümet yapıları ve süreçleri – ve devletin sınıfsal düzeni ve baskı aracı olabilecek tüm organlar (silahlı kuvvetler, polis, mahkemeler, hapishaneler, yürütme gücü ve bürokrasiler)- bu kapitalist sınıf tarafından kontrol edilmekte ve toplum üzerinde kendi düzenini sağlayacak şekilde hayata geçirilmektedir. Bu baskının hedefinde toplumun yanı sıra kendisi ile zıt çıkarlara sahip ve/veya onun düzenine direnen güçler de bulunmaktadır. Kısaca, tüm devletler birer diktatörlük aracıdır. Yani, politik iktidar üzerinde tekeldirler, “meşru” şiddetin ve silahlı kuvvetlerin tekeli şeklinde merkezleşmişlerdir. Bir sınıf ya da diğeri çıkarı doğrultusunda bunları kullanırlar. Bu durumda icra edilen her türlü demokrasi, yönetimi elinde bulunduran sınıf demokrasisidir, temelde onun çıkarlarına hizmet eder. Demokrasi bu anlamda onun diktatörlüğünün icrasıdır. Toplum uzlaşmaz çelişkilere dayalı farklı çıkarlara sahip sınıflardan (ve başka gruptan) oluştuğu sürece bu durum devam edecek, devlet varlığını sürdürecektir ve o öyle ya da böyle, bir yönetici sınıfın ya da diğerinin çıkarlarına hizmet eden bir diktatörlük olacaktır. Bu bölünmeyi yara-tan uzlaşmaz çelişkilerin kökleri temel toplumsal ilişkilere ve her şeyin ötesinde verili toplumda ağır basan üretim ilişkilerine

dayanmaktadır.

Burjuva (kapitalist) hakim sınıfların devlet iktidarını yani diktatörlüğünü kullanmaları bağlamında ''burjuva demokratların'' ''otoritaryanizm'' eleştirisi esasında şu argümana denk düşer:

Burjuva diktatörlüğü, diktatörlüğün uygulanmasını hakim sınıflar içerisindeki küçük bir grupla sınırlandırmaktan ziyade kapitalist sınıfların temsilcilerinin daha geniş katılımına izin siyasi yapılar ve süreçler ile daha iyi uygulanır (ABD'de Demokrat Parti ve Cumhuriyetçi Parti'de hakim sınıfların temsilcileridirler). Ve argüman devam eder:

Aynı zamanda bu burjuva diktatörlüğü ''burjuva demokrasisi'' sürdürülerek çok daha iyi uygulanır-bahsi geçen demokrasi kapitalist sınıfın sınırları ve kurallarıyla sınırlanmış bir demokrasidir; insanlar bazı haklara sahiptirler, bu haklar hakim sınıfların çıkarlarını tehdit etmeyene dek ve insanlar oy kullanabilirler, oy verme seçenekleri hakim sınıfların çıkarlarını temsil ettikleri sürece.

Sosyalist Devlet İktidarı-Radikal Olarak Farklı ve Özgürleştirici

Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa kapitalist sınıfın diktatörlüğünün karşısına temelden zıddı olarak sosyalist devlet iktidarını yani proletaryanın diktatörlüğünü yerleştirir:

Bu demektir ki, özsel karakteri ve temel ilke, yapı, kurumları ve politik süreçleri bakımından proletaryanın temel çıkarlarına hizmet etmek ve onun ifadesi olmak zorundadır. Proletarya sömürsü kapitalist refahın ve birikimin motorudur. Onun sömürsü kapitalist toplumun temel işleyiş kanunudur. Bu yüzden onun sömürden kurtuluşu yalnızca amacı tüm baskı ve sömürü ilişkilerini ortadan kaldırmak ve bir bütün insanlığın kurtuluşunu sağlamak olan komünist devrim aracılığıyla mümkündür.

Aynı zamanda on yıllardır yaptığım çalışmalarda komünist hareketin, Sovyetler Birliği ve Çin'in (Sovyetler Birliğinde 1950 ortalarında ve Çin'de Mao Zedong'un ölümü ile 1976'da kapitalizmin restorasyonuna kadar) geçmiş tecrübelerini özetledim, aynı zamanda geniş insan tecrübesinden öğrenerek yeni bir komünizm ileriye çıkartıldı; bu, bir yandan daha önce geliştirilmiş olan komünist teorinin devamıdır ancak aynı zamanda ondan niteliksel bir sıçrayışı ve önemli biçimlerde kopuşları da içerir. Sosyalist topluma uygulandığında muhalefetin önemi, entelektüel ve sanatsal mayalanma ve insanların haklarının korunması, özellikle de devlet tarafından suistimal edilmesinin engellenmesi proletaryanın diktatörlüğünün uygulanmasının çerçevesinin içerisinde ve önemli bir parçasıdır. Bu, ''sağlam çekirdek temelinde bir hayli esneklik'' ilkesi ve metodunun uygulanmasıdır ki Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasada şu şekilde ifade edilmiştir:

Bu; bir yanda, içinde ona önderlik eden unsur olarak devrimci komünist partisi de olmak üzere toplumda etki alanını genişleten sürekli bir kuvvet olmalı demek. Parti burada komünizmin ilerletilmesi gerektiğine kesinkes emin ve bu mücadelenin gereklerini tüm zorluklara ve engellemelere rağmen kararlılıkla yerine getiren kuvvettir. Diğer yandan eş zamanlı şu da demek: Bu "sağlam çekirdeği" devamlı olarak güçlendirme temelinde toplum içinde insanların genelinde "farklı doğrultularda hareket eden," değişik fikir ve programları, uğraş alanlarını deneyimleyen ve onlarla mücadele eden çok farklı çeşitlilikte düşünce ve aktivite için koşul ve faaliyet alanı olması. Ve bir kez daha söylersek, tüm bunlar öncü parti ve "sağlam çekirdek" tarafından her anlamda "kucaklanmalı" ve tüm farklı yollarına rağmen komünizm hedefi doğrultusunda onun geniş yolunda ilerlemeye katkı sunmalarına olanak tanınmalıdır.

Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasada ''sağlam çekirdek temelinde bir hayli esneklik'' ilkesi ve metodu; devlet

aygıtları ve toplumun önemli katmanlarına, örneğin; eğitim, bilim, kültür ve medyaya uygulanmaktadır. Bu Anayasaya yönelik yapmış olduğum şu açıklama derinlemesine doğru ve kritik şekilde önemlidir:

Başka hiçbir yerde, fiilen herhangi bir hükümetin kurucu veya rehber belgesinde bu Anayasa'da somutlaştırılmış şekliyle, sadece korunmaları değil muhalefet etme, entelektüel ve kültürel mayalanma hakkı üzerine bir şey yoktur. Bu anayasa sağlam bir çekirdek, eğitim sistemi aracılığıyla ve bir bütün olarak toplumda insanların hakikat nereye götürürse götürsün, eleştirel düşünme ve bilimsel keşif ruhu ile hakikati takip etmelerini sağlayacak bir yaklaşımla ve bu şekilde dünyayı sürekli olarak öğrenecekleri, onu insanlığın temel çıkarlarına uygun olarak değiştirmeye daha iyi katkıda bulunabilecekleri, tüm sömürünün ortadan kaldırılacağı ve buna karşılık gelen toplumsal ilişkiler ve siyasal kurumların dönüştürüleceği, tüm baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak amacıyla ekonominin sosyalist dönüşümü için bir temele sahiptir.

Tabii ki bahsi geçen ve radikal olarak farklı bir sistem olan sosyalizmin temsilcilerinin siyasi iktidarlarını uygulamaları konusunda yani sosyalist devlet iktidarı, proletaryanın diktatörlüğü konusunda burjuva ''teorisyenlerin'' her kanadı bu devrimci devlet iktidarının herhangi bir biçimine aynı sebepten ötürü karşı çıkarlar: Bu temel sebep, sosyalist devlet iktidarının, kapitalist sistemin bel bağladığı baskı ve sömürü ilişkilerini kökünden söküp atacak olan kitleleri güçlendirmesi ve onlara kurumsal bir güç sağlamasıdır.

Sosyalist devlet iktidarı bütün insanlığın, dünyanın her tarafındaki insanların; bütün baskı ve sömürü ilişkilerinden komünizmin dünya çapında sağlanması ile kurtulunmasını hedefler. Dünya çapında komünizm ile insanlığın bir bölümünün diğerini sömürmesi, ezmesi ve baskı kurmasının, herhangi bir kesimi üzerinde diktatörlük uygulamasının zemini tamamen lağvedilecek ve yok edilecektir. Özgürce ortaklaşan

insanlardan oluşan dünya topluluğu, kapitalist-emperyalist sistemin tahakkümü altında yaşadığımız dünyayı karakterize eden derin bölünmeleri ve bu bölünmelerin korkunç sonuçlarını değiştirecektir.

Son Bir Nokta: ABD Emperyalistleri Dünya Klasında İkiyüzlüdürler ve Kendi Çıkarlarına Hizmet Ettiği Müddetçe ‘‘Otoritaryanizmi’’ Desteklerler

‘‘Otoritaryanizm’’ ‘‘teorisinin’’ bilim karşıtı niteliğini ve bu ‘‘teorinin’’ ABD emperyalizminin hizmetinde kullanılmasını teşhir ettiğim makalede ABD’nin bugün ve tarihsel olarak da dünya çapında pek çok ‘‘otoriter’’ devlet ile müttefik olduğunu ve hatta kimi zaman başka ülkelerde zorla bu tip hükümetler yerleştirdiğini söylemiştim.

Aşağıdaki liste İkinci Dünya Savaşından bu yana ABD’nin müttefikleri ve pek çok durumda; kanlı darbeler, işgaller yoluyla ABD bu ülkelerde ‘‘otoriter’’ (bu ‘‘otoriteryanizm teorisyenlerinin’’ ‘‘mantığına’’ göre ‘‘otoriter’’ olarak nitelendirilecek) hükümetler kurdu veya yerleştirdi:

- Şili
- Brezilya
- Haiti
- Küba (1959 devriminden önce)
- El Salvador
- Nikaragua
- Guatemala
- Honduras
- Panama
- Dominik Cumhuriyeti
- Yunanistan
- Polonya
- Endonezya
- Filipinler
- Güney Kore
- Güney Vietnam

- Çin (1949 devriminden önce)
- İran
- Irak
- Türkiye
- İsrail

Ve yine tekrar ediyorum bunlar ABD emperyalizmi tarafından II. Dünya Savaşından bu yana desteklenen ve genellikle kanlı darbeler ve işgaller yoluyla kurulan ‘‘otoriter’’ devletlerin kısmi bir listedir.

ABD emperyalistleri dünya klasında ikiyüzlü ve yıkıcı baskıcıdırılar.

Seçimler, Toplumsal Hizalanma, Parçalanma ve Gerçek Bir Devrim İçin Stratejik Sorumluluk

Dünya çok ağır ve acımasız koşulların içerisinde geçiyor; Ukrayna’da süren bir tarafta ABD’nin başını çektiği Batılı emperyalistlerle Rusya arasında geçen; vekalet savaşı dışına çıkmış ve birebir emperyalist güçlerin resmi olarak deklare etmedikleri ama de facto, aktif içinde bulunduğu ve bir emperyalist dünya savaşının güçlü dinamiği ve potansiyelini barındıran emperyalist tahakküm savaşı, faşist hareketlerin dünya çapındaki yükselişi ve bir bütün olarak toplumun saha kayış fenomeni, yüz binlerce insanın, vekalet savaşları, ekonomik, ekolojik ve siyasi nedenlerden dolayı göçe zorlanması durumu, iklim krizinin sürekli olarak derinleşmesi

sonucunda yaşanan kuraklık, sel baskınları ve yüksek sıcaklık sonrasında binlerce türün yok olma eşiğine gelmesi ve on binlerce insanın hayatına neden olması... Bir tarafta köktenci hareketlerin yükselişi diğer tarafta ise kapitalist üretim ilişkileri tarafından kısıpaca alınan kadınların LGBTQ bireylerin şeytanlaştırılması, değersizleştirilmesi, aşağılanması ve metalaştırılması, küresel emperyalizmin derinleşmesi ve sömürünün ağırlaşması sonucunda yüz milyonlarca insanın ter atölyelerinde öğütölmesi ve tüm bunların dünyanın emperyalist ölkeler ve ezilen ölkeler - ezilen uluslar- temelinde ifadesini bulması durumu; içinden geçtiğimiz ağır koşulların sadece özet ve ana hat bir resmini bize sunmaktadır.

Türkiye/Kuzey Kürdistan tam da yukarıda özet geçmeye çalıştığımız koşulların parçası -hem bu unsurlar tarafından etkilenen hem de etkileyeni olan- olarak seçimlere gitmektedir. Resmi olarak seçimler Erdoğan'ın 14 Mayıs'ı işaret etmesiyle başlamış olsa bile, esasta ise 2019 yerel yönetim seçimlerinde AKP'nin yine birinci parti olarak çıkması ama İstanbul, Ankara gibi büyük şehirleri muhalefete kaptırması ve üstelik İstanbul'da seçim sonuçlarına itiraz etmesi ve ikinci seçimde çokça kaybetmesi, burjuvazinin muhalif kanatlarının ve geniş olarak toplumdaki ilericilerin Erdoğan'ın seçim yoluyla gönderilme olasılığının güçlenmesi sonucunda, bu ölkede bitmek bilmeyen bir seçim tartışmasına ve tüm saatlerin seçime ayarlanmasına neden olmuştur. **Evet, bu ölkede her zaman bir seçim rüzgarı esti, seçimler tartışıldı lakin durum şimdi farklıdır.** 21 yıldır iktidarı elinde tutan ve 2016'dan beri İslamcı Türkçü faşist rejimi konsolide etmiş olan **Erdoğan'ın ilk defa seçim yoluyla gönderilme olasılığı - kesinliği değil, olasılığı- güçlü bir şekilde ''muhaliflerin'' ve ilerici güçlerin ötesinde tüm toplumda açıkça etkisini bulmakta, toplumda AKP'nin temsil ettiğı şeylerden nefret eden, öfke duyan kesimleri harekete geçirmektedir.**

Bazı Temel Hakikatler:

Seçimler ‘‘halkın iradesini temsil ettiği, yönetici sınıfları kendi etkisi altına aldığı ve bir sonraki dönemde hakim siyasi çizgiyi belirlediği koşullar’’ olarak anlatılır. Seçimler halk kitlelerinin kitlesel olarak ve çeşitli seviyelerde siyasi hayata katıldığı bir süreç olması açısından da önemsiz değildir. Bu süreç belirli bir ‘‘rıızalık’’ ve toplumsal tabanın yaratılmasında koşul ve seçim sonrasında ‘‘meşruluk’’ tanır. Ama yine de **seçimler yoluyla halk kitlelerinin hiçbir temel sorunu çözülemez**. Örneğin seçim yoluyla sömürü düzenini ortadan kaldıramazsınız, özel mülkiyete son veremezsiniz. Halk kitlelerinin temel sorunlarının seçimler yoluyla çözülmediği hakikati sadece kapitalist toplumlar için değil, sosyalist toplum için de geçerlidir. Mao, proletarya diktatörlüğünü sürdürmek üzere Kültür Devrimi’ni başlatmak için seçimlere gitmedi hatta önderlik ettiği kendi partisinin dahi desteğini almadı. Kültür Devrimi’ni başlattı ve nder devrimci kadrolarla bu süreci yeniden ve yeniden örgütledi. 0 yüzden emperyalist haydutlar Mao’yu ‘‘darbe’’ yapmakla suçladı ve Kültür Devrimi’ni bir Mao karşıtlarının tasfiyesi olarak anlatıp durdu ve bu kara propagandaya halen devam edilmektedir.

Kapitalist sistemde seçimlerin doğası ve niteliğine ilişkin **Bob Avakian**’ın şu sözleri çok önemlidir;

‘‘Tek bir cümleyle ifade etmek gerekirse, seçimler burjuvazi tarafından kontrol edilir; hiçbir durumda temel kararların alınmasının aracı değildir ve gerçekten de ilk amaçları sistemi ve yönetici sınıfın politikalarını ve eylemlerini meşrulaştırmak, onlara ‘‘halka dayanan yetki’’ gömleği giydirmek ve halk kitlelerinin siyasi faaliyetlerini başka yöne kanalize etmek, sınırlandırmak ve kontrol altında tutmaktır...

Her ne kadar seçim süreci burjuva toplumda egemenliğin halk tarafından ifasını temsil etmiyor olsa da genel olarak burjuvazinin egemenliğinin –diktatörlüğünün– korunmasında ve kapitalist toplumun sürdürülmesinde önemli bir rol oynar. Bizzat bu seçim süreci, toplumdaki temel sınıf ilişkilerini

–sınıf antagonizmalarını– örtme eğilimi taşır ve atomize olmuş bireylerin statükonun kalıcı hale getirilmesine gösterdiği siyasi katılıma formel, kurumsallaşmış bir ifade vermeye hizmet eder’’¹

Seçimlerin ‘‘özgürce’’ yapıldığı ve herkesin ‘‘kendi iradesini’’ yansıttığı koskocaman bir yalandır. Bu sadece hakim sınıfların ezilenleri ve toplumun dışına itilmiş, şeytanileştirilmiş ‘‘ötekileri’’ baskı altında tutmak istedikleri bir ‘‘mizansen’’ de değildir. **Erdoğan’ın devletin tüm olanaklarını pervazsızca kullandığı, devletin televizyon kanallarını bir ‘‘propaganda bakanlığı’’ aparatlarına dönüştürdüğü, ‘‘kamu spotlarında’’ dahi Erdoğan kişiliğini öne çıkararak, halk kitlelerinin sürekli AKP ve Erdoğan lehine etkilemeye çalıştığı bu seçimler, hakim sınıflar cephesinde bile ‘‘özgürce’’ değil, tamamen yanlı yönlendirilmiştir. Yine Kılıçdaroğlu’nun Kürt ve Alevi kökenli olması ve sürekli olarak bu kimlikler -her ne kadar Kılıçdaroğlu sahip çıkmasa da- üzerinden ‘‘darbelenmeye’’ çalışması, aslında seçimlerin gerçekleştiği toplumun ‘‘biz ve düşmanlarımız’’ niteliğini de gayet iyi ele vermektedir. **Bu sistemde ‘‘özgürlük’’ diye ifade edilen şey, sistemin ve onun dönem itibariyle ifadesini bulan rejim kriterlerinin bazen kısmi burjuva demokratik norm genelde de hiçbir norm tanımadan hayat bulabilmesidir.****

Hakim Sınıflar Arasında Yarılma ve Tutkalın Tutmaması:

2000’li yılların başında, Türkiye büyük bir siyasi ve ekonomik krizi yaşamaktayken iktidara gelen AKP, süreçle birlikte devlet içerisinde önemli kritik yerleri ele geçirmiş, anayasa değişikliği yapmış ve 2016 darbe girişimi sonrasında ‘‘Allah’ın lütfunun’’ verdiği fırsatla rejimini konsolide etmiştir. Şüphesiz AKP de bir evrim yaşamış, her ne kadar ‘‘kurucu kodlarında’’ İslamcı köktencilik ve Türk şovenizmi olsa bile, başından itibaren İslamcı/Türkçü faşist bir vizyonu ortaya koymamış ama değişen dünya koşullarına bağlı olarak değişen Türkiye koşullarına adapte olarak bugünkü geldiği noktaya gelmiştir. **Şimdilerde AKP’nin özellikle de Erdoğan’ın**

halk arasında çok güçlü bir tabanı bulunmakla birlikte, Türkiye'nin son 4-5 yıldır yaşadığı ve sürekli derinleşerek ilerleyen ekonomik kriz, şehirli orta sınıf saflarında büyüyen öfke ve yeni jenerasyon gençlerin son yıllarda ekonomik/siyasi olarak sürekli bir kriz içerisinde büyümüş olmalarından dolayı genelde rejim karşıtlığına meyilli olmaları, kadınların ve LGBTQ bireylerin sürekli terörize edilmesi, kendi köktenci normlarını hayata geçirebilmek için hedef gösterilmesi ve buna bağlı olarak toplumda büyütülen kadın düşmanlığı temelinde kadın cinayetlerini sürekli artırması, birçok kadının ve LGBTQ bireylerin rejime öfkesinin büyümesine neden olmuş, AKP saflarından kadınların bile belirli ölçülerde tepkisini çeker duruma gelmiş ve kadın kitlelerinin büyük çoğunluğunu rejim karşıtlığına itmiştir. Kürt ulusunun mutlak bastırılması -ki bu diğer azınlıkları da içerisinde barındırır- üzerine kurulan bir Türk şovenizmi sonucunda Kürt kitlelerinin sürekli olarak AKP'den kopması -hala aşiret sisteminin ve ağır dinin etkisini akılda tutmak gerekir- ve bu siyasi ve sosyal tablo üzerine yaşanan iki büyük deprem, AKP'nin kitleler içerisindeki etkisini azaltmıştır, azaltmaya devam etmektedir. Şayet uluslararası alanda majör bir değişiklik olmazsa ya da burjuva ''muhalif'' kesimlerden Erdoğan'a yeni bir ''Allah'ın lütfu'' armağan edilmezse, Erdoğan'ın halk kitleleri içerisinde düşen etkisi bu seyirde devam edecek gibi görünmektedir.

Erdoğan ve onun temsil ettiği rejim Gezi'den bu yana yaşadığı zorluklar karşısında daha fazla baskı ve şiddete başvurmuş, toplumu daha fazla İslamcı/Türkçü temelde polarize etmiştir. Biz bunu daha önceki yazılarımızda ''ileri doğru kaçmak'' olarak ifade etmiştik. Görünen o ki deprem sonrasında sistemin tamamen durması, depreme ilişkin hiçbir önlemin alınmadığı gibi olası bir afet sonrasında da tamamen hazırlıksız olunması binlerce insanın çaresizce yıkıntıların altında yardım beklerken soğuktan ölmesi ve yüz binlerce depremzedenin en temel ihtiyaçlarının dahi karşılanamadığı koşullarda, **Erdoğan ''helallik'' istermiş gibi yaparken bile baskı ve şiddet**

aygıtını asla bırakmamakta ve ''kader planı'' adı altında toplumu İslamcılaştırmaya, bu temelde kutuplaştırmaya devam etmektedir. Eğer Erdoğan için ''bir çıkış olacaksa, bu ancak çemberi yararak gerçekleşebilir'' diye düşünmekte ve hareket etmektedir. Ayrıca bu ''çemberi yarma'' hamlesi onu kurtaracağı gibi sonunu da getirebilir ve bir arada tuttuğu - önderlik rolü oynadığı- güçlerin dağılmasına vesile olabilir. **Unutulmamalıdır ki Erdoğan'ın temsil ettiği kampta bütün ipleri tutan Erdoğan'dır ve Erdoğan'ın yenilgisi iplerin kopmasına vesile olabilir.**

Erdoğan'a karşı olarak yine Erdoğan'ın sürekli ve sürekli kutuplaştırdığı siyasi arena temelinde bir araya gelen, bir kısmını Milli Görüş'ün ve AKP'nin kurucu kadrolarının oluşturduğu partiler, sözde ''Ortanın Sağı''nda duran Demokrat Parti ve ağır Türk şovenizminin keskin savunucusu ve faşist nitelikte olan İYİP ile, Türk hakim sınıflarının uzun zamandır, nispi ''sol'' ve nispi ''liberal'' çizgi temelinde hareket etmeye çalışan -eden diyemiyoruz-, bu ülkenin kurucu ideoloğu ve önderi Mustafa Kemal'e sadakatini belirten ve bunu ''günümüz koşullarında'' -açık büfe tarzda biraz İslamcı biraz ''sol'' ama her koşulda **Türk hakim sınıflarının partisi olarak- ''hibrit'' bir modelleme yapan CHP bulunmaktadır.** CHP'nin özellikle büyük şehirlerdeki kitlelerin öfkesini ''soldan'' karşılaması durumu, özellikle Kürt ve Alevi kitlelerin bu partiye daha fazla entegre olmasına neden olmuş ve bu kombinasyon CHP'yi ''sol'' liberal bir çizgiye nispi meyledermiş gibi dursa bile; CHP'nin İç Anadolu, Karadeniz, Akdeniz ve Ege örgütlülüklerinde Türk şovenizminin ağır olması, buralardaki kitlenin azımsanmayacak kesiminin İYİP'e geçişken bir karakteri barındırması, CHP'nin ''sol'' liberalizm yaparken dahi bir tür açık büfecilikle aşırı sağdan ve hatta faşist güçlerden yana manevralar da yapması, CHP'nin bünyesinde barındırdığı zorluklardır. 0 yüzden Kılıçdaroğlu bir yandan ''Halil İbrahim sofrası'' derken diğer yandan Yozgat'da ''Kandil'i yerle yeksan edeceğiz'' salvoları altında azılı Kürt düşmanlığını devam ettirmekte, göçmenleri

sınırlarda öldürmeye yönelik çağrılarda bulunmaktadır. Kılıçdaroğlu'nun ''Halil İbrahim sofrası'' ''çoğulcu solculuğunun da'' ifadesini bulan temel budur.

Kendisini Millet İttifakı olarak nitelendiren yapılanma temelde Erdoğan karşıtlığı sonrasında bir araya gelmiş ve kendi bağrında da ideolojik/siyasi farklılıklar barındırmaktadır. **Bu farklılıklar esasta Türkiye'nin ve dolayısıyla Türk hakim sınıflarının kapitalist-emperyalist dünya sistemi içerisindeki yerinin nasıl olacağına, onun rejiminin niteliğine ilişkindir.** Daha önceden de söylediğimiz gibi, bu bir tren katarı biçimindedir. Lokomotif güç olarak CHP başı çekse bile, CHP her istediği yöne gidemez zira vagonlar tarafından geri çekilmektedir. Şayet istediği yönde hareket ederse, vagonları devirebilir ve treni raydan çıkarabilir. İYİP'in Kılıçdaroğlu adaylığına karşı çıkması ve masadan ayrılması ve sonradan geri dönmesi de buna işarettir. İttifak dağılmış gözüküyor fakat yeni zorluklar kendisini gösteriyor. **Millet İttifakı bir yandan HDP'yi -ve dolayısıyla diğer reformcu sol güçleri- Kılıçdaroğlu üzerinden içermeye çalışırken, diğer yandan ise İYİP'ten olmak istememenin yoğun gerilimini yaşıyor.** Beri yandan ise İYİP ve taban kitlesi muazzam bir Türk şovenizmi ve Kürt düşmanlığı ile örülü olsa bile, HDP'nin Kılıçdaroğlu'nu direkt/indirekt desteklemesinden rahatsızlık duymuyor aksine, ''masada olmadığı taktirde'' Kürt kitlelerinin Millet İttifakı tarafından bir ölçüde içeriliyor olmasından memnuniyet dahi duyuyor. **Millet İttifakı'nın çok da bir şey -belki de hiçbir şey- vermeden Kürtlerin oyunu alması, başka türlü bir ''Allah'ın lütfu'' olarak ortada duruyor.**

Beri yandan İYİP ise kendi ''öne doğru kaçmak'' hamlesini denedi/deniyor. Şimdiye kadar ''hiçbir siyasi örgütlenmenin yapamadığını, 6 siyasi partiyi bir araya getirdiğini'', ''ortak mutabakat metni ile yeni Türkiye'yi inşa'' ettiklerini söyleyenler, ''kazanacak aday'' tartışması altında Kılıçdaroğlu'nun adaylığına karşı çıkanlar, seçim anketlerinde

Erdoğan'ın önünde olmasına rağmen gönülsüz temelde desteklemelerinin arkasında ideolojik farklılıkların yattığı gözüküyor; Kılıçdaroğlu'nun nispeten sosyal demokratik (Türk) burjuva çizgisi, bu temelde ''tüm Türkiye'yi kucaklama'' vizyonu, Kürt kitlelerinin ve kimi ''sol-sosyalist'' örgütlerin sempatiyle bakması, Demirtaş'ın kesintisiz desteği ve HDP'nin ''uyumlu'' gördüğü tek aday olması, sosyolojik olarak ise Kürt/Alevi kökenli olması bu ideolojik farklılıkların temelini oluşturuyor. İYİP Erdoğan'ı durdurmak istiyor ama CHP'yle nitelik olarak aynı vizyonu paylaşmıyor, dolayısıyla yeni bir rejimin inşasında farklı bir dünya görüşüne yaslanıyor. İYİP'in dünya görüşü/varlığı bir Bahçeli/Erdoğan karşıtlığı ve ağır faşist Türk şovenizmi üzerine kurulu olsa bile sadece bundan ibaret değil. İYİP bu ülkenin hakim sınıflarına sıkı sıkıya bağlı olan nispi düzeyde ''sosyal demokratik'' tavır taşıyan bir projeye dahi karşı geliyor, o yüzden İslamcı ve Türkçü çevrelere dönerek sesleniyor ve Millet İttifakının ''şahin gücü'' izlenimini vermekten asla çekinmiyor.

Millet İttifakı ve onun parlayan yıldızı olarak Kılıçdaroğlu toplumda popülaritesi artar durumda olsa bile akılda tutulması gereken temel husus, toplumun hangi temelde kutuplaştığı meselesidir. **Erdoğan ve temsil ettiği rejim toplumu uzun yıllardır öylesine ağır ve kesif bir biçimde İslamcı ve Türkçü temelde polarize etmiş durumdadır ki, Millet İttifakı esas itibarıyla bu parametreler temelinde hareket etmek zorunda kalıyor.** Millet İttifakı kesinlikle Erdoğan değildir ve onun temsil ettiği rejimle ağır çelişkiler barındırmaktadır. Lakin Erdoğan'ın Türk hakim sınıfları içerisindeki son 30 yıllık popülaritesi, son 20 yıllık iktidarı ve bu iktidarı bir rejim değişikliği ile taçlandırma durumu, hakim sınıfların ister İslamcı olsun ister ''liberal'' klişini Erdoğan'ın belirlediği temelde polarize olmasını sağlamaktadır. **Bundan dolayıdır ki ''solda'' duran CHP ile İstanbul Sözleşmesi karşıtı olan Saadet Partisi bir araya gelebilmektedir.** Tekrar etmek gerekirse, ittifak partilerinin hepsinin farklı vizyonu

bulunmaktadır. Fakat Erdoğan ülkeyi öyle bir kutuplaştırmaktadır ki İslamcı köktencilikten Türkçü faşizme ve oradan ''sosyal demokrasiye'' tüm hakim sınıf kliklerini karşı kampta toplayabilmektedir. İttifakın yüzlerce sayfalık ''mutabakat metninin'' hiçbir önemi yoktur demiyoruz ama esas belirleyenin ''projelerin kesişmesi'' değil, Erdoğan ve rejiminin temsil ettiği karşıtlık olduğu bilinmelidir. Ayrıca bu ittifak olası kazanma ve Erdoğan'ın yenilgiyi kabul etmesi durumunda ''işlerin daha iyi olacağı'' anlayışını öne sürse bile, mevcut çelişkilerine yeni çelişkiler eklemesi güçlü potansiyelini barındırmaktadır. Örneğin İslamcılığın temel bir parametre olduğu CHP'nin dahi **''helallik''** -bu İslami bir referanstır- istediği ve buna bağlı olarak ''hibrit'' bir Kemalizme kanalize olduğu koşullarda, ''köktencilikle baş edileceği'' vaadi koca bir yalandan ibarettir. Hem 80 milyonun cumhurbaşkanı olmak ve bunun için İslam'a ve Türkçülüğe dayanmak, kısacası ''milleti bir arada tutmak'' hem 'ittifakın farklılıklarına saygı duymak'' hem de rejimi ve onun yönetim zihniyetini söküp atmak; her biri kendi aralarında gerilim hattı niteliğinde çelişkileri barındırmaktadır ve ''her şeye kadir Allah'' bu ittifakın başında olsa hepsinin üstesinden gelemez!

Erdoğan bu tablo içerisinde ise en azından bir dönem dahi iktidarda kalabilmek için son kozlarını oynuyor, zamane tabiriyle tüm tuşlara basıyor. Yeniden Refah ve Hüda-Par'ı ittifakına dahil ederek, köktenci dinci faşist anlayışını daha da fazla perçinliyor. **Yoldaş Bob Avakian'ın ABD'deki köktenci dinciler için söylediği söz, bu coğrafya için de geçerliliğini koruyor; ''bu köktenci dincilerin en belirleyici özellikleri kadın düşmanı olmalarıdır''.** O yüzden Selehattin Demirtaş'ın haklı olarak **''Taliban İttifakı''** diye ifade ettiği bileşen, bu ülkenin gelmiş geçmiş en güçlü kadın düşmanı ittifakını oluşturuyor. Aynı zamanda Erdoğan ittifakı da başka **çelişkilerle yüklüdür.** Erdoğan bir yandan Hizbullah kırması Hüda-Par'ı yanına çekerken, Kürdün adından bile rahatsızlık duyan MHP'nin Hüda-Par'ın ''otonomi'' tartışmalarını kolay

hazmedemeyeceği gözüküyor. 0 yüzden MHP kendi parti listesiyle seçimlere gidiyor ve Huda-Par ile aynı listede poz vermek istemiyor. Cumhur İttifakını ve onu destekleyenlerin temel tutkalı İslamcılık ve Türkçülük olarak daha fazla güçleniyor ve özellikle YPG'nin Rojava'da Batılı güçlere yaslanarak bir otonomi yaratması durumu, bu güçleri daha fazla kurdurtuyor. Açıkçası Cumhur İttifakı birlikteliğinin çelişkilerden azade olduğu, Erdoğan'ın her istediğini yaptığı/yapabildiğı anlayışı **yanlış bile değildir.**

Hakim sınıflar arasında süren bu keskin yarılma, her bir hakim sınıf kliğinin bütün kozlarını masaya sürdüğü bir oyuna doğru gidiyor. Evet bu seçimde birbirlerini alt etmek istiyorlar ve bunu yapmaya çok kararlılar. **Öteki yandan bu kararlı olma hali hakim sınıflar arasındaki yarılmayı daha da fazla büyütüyor ve onların birlik zeminini -bu devletin temellerini ve yapısını- daha da kırılğan hale getiriyor. Bu kırılğanlık, tutkalın tutmamasına ve hakim sınıflar arasındaki mücadelenin daha da keskinleşmesine hatta başka bir nitelik -iç savaş durumu- almasına bile olanak sunabilir.** Tam da burada, hakim sınıfların tutkalının tutmadığı, işleri eskisi gibi götüremediğı yerde ''ulusun yeniden birleştirmek'', ''bu ülkeye hak ettiğı yeri vermek'', tüm kesimleri kucaklayan ''yurttaş hukuku'' belirlemek yerine, **toplumun devrim temelinde yeniden kutuplaştırılmasına yakıcı ve büyük bir ihtiyaç duyulduğunu daha da derinden kavramak gerekir.** Evet sadece gerçek bir devrim insanlığın temel sorunlarını çözebilir ve içinden geçtiğimiz böylesi koşullarda, halk kitlelerinin öfkesi, aldatılmışlık hali ve ''çaresiz'' hissettirilip bir hakim sınıfa ''rıza'' bırakılması durumu, bu temel hakikatin çok daha acil ve yakıcı olduğunu gözler önüne sermektedir.

İlerici Saflarda Kemalizm, Reformizm Etkileri ve Yeni TİPte İllüzyonlar:

AKP'nin 21 yıllık iktidarı, toplumun üzerine karabasan gibi çökmesi ve Gezi sürecinden bu yana devletin tüm baskı

aygıtlarını halk kitleleri üzerinde -hatta burjuvazinin muhalif kanadında- pervasızca kullanması, hem bölgesel hem de uluslararası krizlere girmesi ve bu krizlerin belirli ölçülerde kendi dünya görüşü temelinde ''etkileyeni'' olması ve krizleri derinleştirmesi, Türkiye'nin uluslararası cihatçı güçlerin çok rahat bir biçimde örgütlendikleri, birebir rejim tarafından desteklendikleri bir ülkeye dönüşmesi ve teokratik dinci grupların -tarikatlara ve başka tipte örgütlülükler- toplumsal alanda yer tutması ve adeta rejimin ''STK''ları niteliğinde hareket etmesi, ''şeytanileştirilerek'' hedef gösterilen devrimciler, Kürtler, Kadınlar, LGBTQ bireyler ve diğer azınlıklar üzerinde bitmek bilmeyen ağır saldırı dalgaları ve burada saymakla sonlandıramayacağımız rejimin diğer suçları, toplumun hem en temel kesimlerinden hem de diğer katmanlarından milyonlarca insanın bu rejime büyük öfke duymasına neden olmuştur/olmaktadır.

İzah etmeye çalıştığımız rejime yönelik duyulan haklı öfke, İslamcı/Türkçü faşist rejimin bu sistemin bir dışavurum halini, bu özün niteliksel olarak açık baskı ve şiddet içeren hali olduğunu toplumun ezici bir çoğunluğunun anlamadığını ifade etmek gerekir. Bu hakikat sadece ''halk kitleleri'' için değil toplumun ilerici -ve hatta devrimci- güçleri için de geçerlidir. Devrimci Komünist Parti'nin şu temel tespiti hatırlamakta fayda var:

''Burjuva diktatörlüğü, kapitalist-emperyalist sınıfın egemenliğini sürmesi ve sistemini dayatması demektir. Temelde, burjuva demokrasisi (yani ''demokratik'' biçimli burjuva diktatörlüğü) ile faşizmin ortak yanı, bunlar her ne kadar aynı sınıfın farklı kesimlerini temsil ediyorlarsa da budur. Trump'ın seçilmesinden sonra Obama'nın, aralarındaki keskin farklara rağmen, sarf ettiği ''nihayetinde hepimiz aynı takımdayız'' sözü bu gerçeği yansıtmakta, bu ortak zemine işaret etmektedir. Bununla birlikte, faşizm, insanlığı ve gezegeni türlü dehşetlere maruz bırakan bu düzenin, halihazırda yaşatmakta olduklarını da katlayacak, daha çirkin

ve açıktan katil bir biçimdir. “Demokratik biçimle” aynı özü paylaşıyor olmasına rağmen nitel bakımdan farklı oluşu “zıtların birliğinden” kaynaklıdır.’’

Toplumda bugün ifade edildiği üzere, ‘‘demokrasi’’ -aslında ise burjuva demokrasisi- insanlığın içerisinde bulunduğu devasa problemlerin çözümü olmadığı gibi bu sorunların kaynağı olan kapitalist-emperyalist sistemin -burjuva diktatörlüğünün- sürdürülmesinin sadece bir biçimdir. Baskının ve sömürünün olmadığı tüm gereksiz acılardan kurtulacağımız bir dünya için kesinlikle köklerinden sökölüp atılması gerekir. Evet, burjuva demokrasisi ve faşizm -ister İslamcı olsun ister Türkçü ya da ikisi birden- arasında niteliksel farklar vardır ve bu farklar önemsiz değillerdir. Bununla birlikte, bunlar arasında bir seçimde bulunmak, demokratik normları ‘‘meşru’’ ilan etmek ve insanları buna mecbur bırakmak, bu sistemin faşist olan biçimlerine her ne kadar karşı olunsa bile, sistemin işleyişinin olağan yollarından biri olan -ama kaçınılmaz olmayan- faşizme her defasında da mecbur bırakmak anlamına gelir. Evet rejimler arasındaki farkı bilmek, bu farklardan devrim lehine mümkün mertebe yararlanabilmek, insanların daha büyük kabuslara maruz kalmasını önleyebilmek önemlidir. Yine de burada temel mesele, tüm bunların gerçek bir devrim hareketinin inşası yönelimiyle, devrim temelinde yeniden kutuplaştırmayla, gerçekleştirilebilme göreviyle yapılabilmesidir.

Şimdi toplumda daha da derin bir biçimde insanlar bu rejimin gitmesini isterken -ki bu çok haklı ve meşru bir taleptir- hakim sınıfların diğer klikleri halk kitlelerinin haklı öfkelerini kendi yelkenlerinde topluyorlar. Üzerlerinde çalıştıkları ‘‘toplumsal mutabakat’’ metni ile -ki bu temelde hakim sınıfların devlet erkinden uzaklaştırılmış olanların kendi aralarında oluşturdukları bir mutabakattır- bu toplumda ‘‘tek alternatif’’ olduklarını ve ‘‘otokrasiye’’ ‘‘tek adam diktatörlüğüne’’ karşı ‘‘demokrasi’’ adı altında insanları kendilerinden yana olmaya mecbur bırakıyorlar. Bu baskı

sisteminden çıkış için ‘‘normlara’’ ‘‘normale’’ geçişi nerip duruyorlar.

Yukarıda da vurguladığımız üzere, toplumsal normları belirleyen ve kutuplaşmanın yükselmesini sağlayan zemin, Erdoğan’ın temelini attığı ve önderlik ettiği rejimdir. 0 yüzden ister ‘‘liberal Kemalist’’ olsun isterse ‘‘şahin Türkçü’’ burjuvazinin muhalif kanadının da tartışma normlarını belirleyen halihazırdaki bu kutuplaşmadır. Burjuvazinin hiçbir kliği bu kutuplaşmanın dışına çıkamamaktadır. Bazı girişimlerde bulunsalar bile ‘‘helallik’’, ‘‘başörtüsü’’ gibi tartışmalarla sürekli olarak geriye çekilmektedirler. **Cumhuriyet balolarına, Cuma namazından çıktıktan sonra katılmaktadırlar.** Bu sadece ‘‘muhafazakar’’ kesimleri tavlamak olarak görülmemelidir, 1980 AFC’den bu yana toplumun gitgide dincileşmesi ve Erdoğan’ın son 21 yıllık iktidarı, Kemalistlerin ‘‘liberal’’ kanadı da olmak üzere, tüm hakim sınıf kliklerini bir değişime uğratmıştır. Bu ülkenin kurucu dinamiğinin bir parçası olan İslamcılık -Sunni İslam- bugün temel bir sacayağı haline dönüşmüştür ve hakim sınıflar bu temel kriteri istesinler ya da istemesinler, kabul eder duruma gelmişlerdir. **0 yüzden -tamamiyle olmasa bile azımsanmayacak bir ölçüde- hakim sınıfların ‘‘muhalif’’ klikleri ‘‘Erdoğan’a karşı’’ Erdoğan’ın polarize ettiği zeminde hareket etmektedirler.** Zaten Millet İttifakı’nın bileşenlerine bakıldığında bu gayet iyi görülmektedir. İstanbul Sözleşmesi - aslında ise kadınların köleleştirilmesi- meselesinde Yeniden Refah’tan farklı düşünmeyen Saadet Partisi, bölgenin İslamcılaşması ve köktenci faşistlerin güçlenmesinde, aynı zamanda Demokratik zerklik ilanları sonrasında Kürt gençlerinin kanla bastırılmasında başat rol oynayan Davutoğlu ve onun faşist İslamcı/Türkçü Gelecek Partisi ve ‘‘tekke ve zaviye kanunu bir işe yaramadı, tarikatları yasallaştıralım’’ diyen Ali Babacan’ın ‘‘liberal’’ İslamcı DEVA’sı. İYİP’in kafatası faşist kitlesiyle, ‘‘muhafazakar’’ kitlenin geçişkenliği ise ayrı bir hakikattir. Bu tabloda CHP ve Demokrat Parti ise ‘‘hibrit’’ Kemalizme oynamaktadır. Bir

yandan Cumhuriyetin kurucu normları ve ideolojisi Kemalizmi ''günün koşullarında'' temel alıyor diğer yandan ise ''muhafazakar'' kitleyi ''ılımlı'' bir İslam'la içermeye çalışıyor. CHP'nin İstanbul ve Ankara belediye başkanları bu izahın canlı temsilleridir.

Bu seçim ''otokrasi ile demokrasi'' arasında değildir. Erdoğan'ın Türk tipi bir başkanlık sistemiyle işleri daha merkezileştirdiği doğrudur ama bu bir ''avuç yöneticinin'' bir iktidarı değildir. Erdoğan ve etrafındaki yönetici klik çok daha ön plana çıkmakla birlikte, bu yönetim biçimi esas olarak hakim sınıfların açık diktatörlüğünün -faşizmin- bir ifadesidir. Beri yandan ise ''demokrasi'' olarak atfedilen ''seçeneği'' ise yukarıda izah ettik. **Bu hakim sınıf güçleri arkasına orta sınıflardan, kadınlardan, gençlerden ve Kürtlerden birçok insan katılmakla birlikte, Millet İttifakının niteliği katıyen ''burjuva demokratik'' değildir.** Özellikle CHP'nin büyük şehirlerdeki kitleleri ''soldan'' içirme durumu ve azımsanmayacak derecede Kürt ve Alevinin bu parti içerisinde yer edinmesi, toplumsal değişiklik isteyen kitleleri barındırma hali bu ittifaka ''liberal'' bir ''sol'' hava katıyormuş gibi gözükse de CHP bu ülkenin hakim sınıflarının temel çıkarlarını sürdürme zorunluluğu, değişim talebinde olan bu kitlelerin son tahlilde -ve bazen son tahlilde bile değil- bastırılması ile sonuçlanacaktır.

Millet İttifakı, ''demokrasiden'', güçler ayrımından ve liyakattan dem vursalar bile hem Türkiye'nin dünya çapındaki zorlukları hem de hakim sınıflar arasındaki yarılmanın hızlanması, onları yeni zorunluluklarla karşı karşıya bırakmaktadır. Erdoğan'ın rejimini yollama zorunluluğu bu rejimden rahatsızlık duyan herkesi ''kucaklama'' ihtiyacını duyması ve kendi potasında eritmesinin iki temeli vardır. **Birincisi** sistemin dışına itilmiş olanları, kadınları, Kürtleri, ilericileri, yoğun sömürüye maruz kalan emekçilerin en dip kesimlerini tekrardan sisteme içermektir. Bu hakim

sınıfların temel görevidir. **İkincisi** ise, Erdoğan ve onun temsil ettiği rejime duyulan öfkeyi, kendi kurmak istedikleri rejimi için enerjiye dönüştürmektir. **Evet açıkça söylüyoruz, bunlar bir Erdoğan değildirler ama Erdoğan'dan iyi de değildirler. Kötünün iyisi değildirler!** Bu ceberut sistemi başka bir nitelikte sürdürmek istemektedirler.

*Burada başka bir dikkat noktası ise M. Kemal'in kurucusu olduğu CHP'nin Millet İttifakı içerisinde lokomotif rolü oynamasıdır. Bu parti ''normalleşme'' ve ''eskiye ama daha iyisine'' dönüş adı altında toplumun geniş kesimlerinde etki yapabilmektedir. Sadece CHP ile birlikte de değil, Erdoğan'ın ülkeyi son 20 yıldır teokratik köktenci bir uçuruma doğru çekmesi de M. Kemal'e olan ilginin katlanarak büyümesine neden oldu. Kemalizm eleştirisi yapmanın rejime yarayacağı anlayışı, hatta şimdiye kadar sadece buna yaradığı görüşü hem ilerici kesimlerde hem de daha derin olarak toplumda yaygınlaştı. Buna da bugün Cumhuriyet'in 100. yılında ikinci bir Kemal (Kılıçdaroğlu) ile yeninden ve yeni tipte bir Kemalizm denmektedir.² Bir kez daha hatırlatalım ''**Kemalizm, ister TC'nin kuruluşundaki gibi faşist biçimiyle isterse "liberal" yorumlamasıyla olsun, esas olarak ezilen halk kitlelerinin ve tüm insanlığın düşmanı bir ideoloji ve dünya görüşüdür! Kemalist akımlar kendi aralarındaki tüm farklara rağmen, temelde kapitalist-emperyalist sistemin parçası, temsilcisi olan bir hakim sınıfı ve onun çıkarlarını temsil ederler.** ''*

Kemalizmin ağır etkisinin görüldüğü diğer bir camia ise TİP'tir. TİP, Kemalizmi -burada bahsettiğimiz kurucu Kemalizmdir- faşist bir diktatörlük olarak görmemekte ve Kemalizmi ne idüğü belirsiz bir ''ilericilik'' olarak programına almaktadır.⁴ TİP'e göre M. Kemal saltanatı kaldırdığı ve bir ''Cumhuriyet'' kurduğu için ''tarihsel bir devrimcidir'' -tarihsel devrimci ne demekse! -. O yüzden bu mirasa sahip çıktıklarını ifade etmektedirler. Beri yandan

TİP'in Kürt sorununa dair -kesinlikle bilimsel ve radikal olmamakla birlikte- kimi samimi ve yürekli açıklamaları da mevcuttur. Her ne kadar Ulusal sorunu bir devrim sorunu değil de bir ''kardeşleşme'' ve reform sorunu olarak görseler de bu topraklarda Kürt sorununun önündeki en büyük engelin T.C.'nin kuruluşunda ve devamlılığında ağır Türk şovenizmi üzerine kurulu olduğunu M. Kemal'in '' Türk ulusunun yeniden inşasında'' diğer azınlık milliyetleri ve ulusları asimile, imha ve inkar anlayışında dünyadaki faşist hareketlerin takdirini topladığını görmezden gelmektedirler. O yüzden Kemalizm'in faşizm olduğu bilimsel tespiti ''liberalizm'' olarak yaftalamaktadırlar. TİP'in ''sosyalistliğinde'' devrimin d'si dahi olmadığı için, Kemalizm eleştirilerini İbrahim Kaypakkaya gibi devrimci komünistlerden öğrenmek yerine kendi sınıfdaşları olan Murat Belge'lerden okudukları için, tüm Kemalizm eleştirilerini ''liberalizm'' olarak kapatmakta ve halk saflarında Kemalizmin güçlenmesini ve dolayısıyla bir tür Türk şovenizminin yeniden ''soldan'' sahiplenilmesine önderlik etmektedirler.

Kızgın Türk orta sınıflarının partisi haline dönüşmüş ve hakim sınıf kliklerinden CHP'nin takdirini toplamış olan TİP, komünist ve devrimci hareketin zayıflaması ve Türkiye Kuzey Kürdistan'da reformizmin son 20 yıldır çok güçlü olmasını da fırsat bilerek kendisini ''tek sosyalist'' güç olarak pazarlamaktadır. Aslında TİP, sosyalist olmadığı gibi ufku radikalize olmuş burjuva dünyasını da aşamamaktadır. Bu yüzden kurucu rejime ve onun Cumhuriyetine -nispi eleştirilerle birlikte- bağlılığını dile getirmekte M. Kemal'i bir Robespierre olarak satmakta, tekrardan sınıflar üstü ''yurttaşlık hakkı'' anlayışını ileri sürmektedir. **Evet TİP'in içerisinde ve daha güçlü olarak tabanında sömürünün ve baskının olmadığı dünyaya hasret duyan birçok insan bulunmaktadır ve TİP kesinlikle ilerici güçlerin içinde bulunduğu bir partidir. Fakat radikalize burjuva demokrasi, kamuculuk altında bir tür devlet kapitalizmi, ''eşitlik'' altında ise bir tür ''çoğulcu sosyal demokrasi'' savunduğu ve**

daha da tehlikeli olarak bu sistemin en güçlü partilerinden olan ve düzenin devamlılığı ve sağlamlılığı için hakim sınıfların güçlü bir temsilcisi olan CHP'yi ''sol'' diye tanıtip, ezilen emekçi halk kitleleri, Kürtler, azınlıklar, Kadınlar ve LGBTQ bireyler ile hakim sınıflar arasında bir köprü oluşturmaya çalışmakta, katalizör görevi görmektedir. TİP yeni TİP'ten bir illüzyondur ve nasıl 1970'lerde devrimci komünistler tarafından ne olduğu ve katiyen ne olamayacağı açıkça teşhir edilmişse bugün de açık yüreklilikle yapılmalıdır.

Bu Seçimlerde Yapılması ve Yapılmaması Gereken Hususlar:

Hakim sınıflar arasındaki derin parçalanmalar ve sistemin yeninden onarılmasına yönelik yönetim biçimi -rejim-tartışmaları bugün sadece yönetici sınıflar tarafından değil, tüm toplum tarafından tartışılmaktadır. Şöyle bir kolaycılık -özünde ise mekanizm- içerisinde olamayız; ''hepsi hakim sınıf temsilcileri'', ''hepsi faşist''. Hakim sınıflar arasındaki farkları görmeli, halk kitleleri üzerindeki etkilerini anlamalı ve toplumun ilerici başta olmak üzere temel kitlelerin düşünüş biçimlerini nasıl dönüştürdüklerini daha derinden analiz etmeliyiz. Sahada olup biteni anlamadan, sahanın ve siyasi atmosferin değişmesi için devrim temelinde bir yeniden kutuplaştırma yapamayız.

- Bizler devrimci komünistiz ve bizim en temel sorumluluğumuz baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya yolunda gerçek bir devrim yapabilmektir, daha azı değil! **0 yüzdenden çalışmalarımıza önderlik edecek olan, kutup yıldızımız komünist devrimdir!** Hakim sınıfların parçalandığı ve tutkalın eskisi gibi tutmadığı bir yerde, bugün acil ve kesin olarak duyduğumuz en temel ihtiyaç bir devrim yapabilmektir. Devrimin zorunluluğu ve yakıcılığı hakikatini kitlelere götürmek temel görevimizdir.
- Genel olarak seçimlere nasıl yaklaştığımızı ve

seçimlerin halk kitlelerinin temel sorunlarını çözemediğini söyledik. Bununla birlikte seçimlerin tek numarası, hakim sınıflar arasındaki ‘‘demokratik geçişin’’ sağlandığı ve ülkenin hangi hakim sınıf kliğı tarafından yönetileceğine yönelik süreçtir. 0 yüzden ‘‘seçimler olmaz’’, ‘‘Erdoğan seçimle gitmez’’ anlayışları doğru değildir. Evet Erdoğan gitmemek için elinden geleni yapacak ve devletin tüm aygıtlarını da seferber ediyor/edecek. **Mutlak bir şekilde ‘‘Erdoğan gitmez’’ anlayışı, sınıfların ve sınıfın kliklerinin içinden geçtikleri koşulların ve zorunlulukların olmadığı ve Allahvari ‘‘Tek Adam’’ olduğu görüşüyle aynı düşünce biçiminden beslenir ve tamamen idealisttir.** Eğer Erdoğan’ın ifade ettiğimiz zorunlulukları olmasaydı o zaman seçimlere gitmezdi. Unutulmamalıdır ki Nazi iktidarı döneminde Hitler’e 19 defa suikast girişimi yapılmıştır ve bunların çoğı Alman hakim sınıf klikleri tarafından düzenlenmiştir. Özetin özeti, evet seçimler ile halk kitlelerinin temel problemleri çözülmez ve hayır, seçimlerin mizansen yanları olmakla birlikte ‘‘koca bir mizansen’’ değildir, hakim sınıflar içerisindeki derin yarılmaları ve proje farklarını barındırabilir, barındırmaktadır.

- **Açıkça söylemek isteriz, eğer Erdoğan seçimleri kazanırsa, toplumu köktenci dinci ve faşist temelde polarize etmeye devam edecek ve bu polarizasyon İran tipi bir teokratik devlete doğru gitme potansiyelini güçlendirecek.** Bu yarın olacak demiyoruz lakin kazanması durumunda, İslamcı köktenci güçler, cihatçı faşistler daha fazla güçlenecek ve bu seçimler vesilesiyle ortaya çıkan keskin kutuplaşmanın rövanşına gidebilecekler ve böylesi bir siyasi atmosfer bir İslam ülkesi, İslam’ın esasa alındığı anayasa tartışmalarını daha derinden besleyecektir. Cumhuriyet ittifakı, seçimlerin hemen ardından HDP’yi kapatmaya girişecek ve bunun üzerinden Kürt ulusunu açıkça ve daha güçlü bastırmaya

koyulacaktır. Kürtlerin bastırılması yeniden bir ''laboratuvar'' rolü oynayacak ve bunun üzerinde hakim sınıfların ''muhalif'' kanatlarının bastırılması için de güçlü bir zemin yakalanacaktır. **Erdoğan'ın temsil ettiği ittifak bu ülkenin hakim sınıflarının şimdiye kadar oluşturduğu en kadın düşmanı ittifaktır ve kazanmaları durumunda kadınların bastırılması, seslerinin susturulması daha agresif bir biçim alacaktır.**

- Millet İttifakı, bu sistemin temel sorunlarına radikal bir değişiklik sunarmış gibi bile davranmadığı koşullarda, Erdoğan'ın polarize ettiği kutuplaştırma temelinde bir ''mutabakat'' ile kitlelere ''alternatif'' sunmakta. Bu ''mutabakatta'' belirli belirsiz ''İstanbul Sözleşmesine'' geri döneceğiz deseler bile, kadınların baskılanmasına ve aşağılanmasına yönelik hiçbir temel çözüm sunmamaktadırlar. Yine bu bileşenin temel zihniyetinde Kadın&Aile patriyarkal anlayışı vardır. **Millet İttifakı ''mutabakatında'' Kürt sorununa dair bir şey olmadığı gibi, Kürt denilince hemen hakim şovenist kodlarına dönmekte ve ''terör sorunu'' temelinde kendi çözümlerini ileri sürmektedirler.** Evet bugün Kürtlerin varlığını eskisi gibi kimse inkar etmiyor ve bunda yıllar yılı Kürtlerin, devrimcilerin, komünistlerin mücadele yürütmesinde büyük pay var. Fakat her hakim sınıf kliği kendi ''vatandaşlık'' hukuku çerçevesinde yeniden Kürdü tanımlıyor/yaratıyor. Bu ittifakın en ''liberal'' kanadı olan CHP de buna soyunuyor, sorunun çözüm adresini ''meclis'' diye gösteriyor ve ''demokratik'' yollardan Kürt ulusunu bastırmaya devam ediyor. Zira TBMM'nin bileşenleri ister Kemalist olsun ister İslamcı, Kürtlerin temel haklarını asla veremez zira bunu yaptıkları takdirde ülkenin parçalanması riskini görmektedirler. Tekrar etmek gerekirse **Millet İttifakı hiçbir radikal değişiklik sunmamaktadır. Bununla birlikte Millet İttifakı bir Cumhur İttifakı da değildir. Zira aynı olsalardı,**

ittifaklara hatta partilere dahi gerek kalmazdı. Beri yandan Millet İttifakı'nın polarize olduğu temel tartışma parametrelerinin önemli bir bölümünün İslamcı/Türkçü faşist rejim tarafından belirlenmesi durumu, İttifakın kendisini ve özellikle İslamcı bileşenlerini İslam'ın bir ülkü olmasından kurtarmamakta ve Türk şovenizmin ağır etkisiyle, mevcut rejimin ötesine geçebilecek güçlü bir potansiyele sahip değiller. 0 yüzden Millet İttifakı olur da kazanır ve Erdoğan'ı göndermeyi başarırlarsa, halk kitlelerinin rüzgarını da arkalarına almalarından ötürü nispi bir gevşeme süreci yaşanabilir -bu durumun ne kadar süreceği dünya arenasına ve bu temelde Türkiye'nin bölgesel zorunluluklarına bağlıdır-. Zaten insanların önemli bir kısmı da Millet İttifakı projesini canı gönülden desteklemekten ötürü değil, ''nefes almak'' için karşı oy vermekten yanadır.

- Biz devrimci komünistler, böylesi koşullar altında sadece bir ''nefes almak'' için karşı oy verilmesini doğru bulmuyoruz ve ne Cumhurbaşkanlığı ne de parlamento seçimleri için sandığa gitmiyoruz. Toplum yeni türde bir ''yetmez ama evet'' sürecine doğru sürükleniyor ve devrim için tüm potansiyeller hakim sınıflar arasındaki çatışmanın potasında eritiliyor. Evet işler Erdoğan'ın kazanması durumunda çok daha kötü olacaktır ve evet eğer Kılıçdaroğlu kazanırsa kesinlikle bir iyiye doğru yol alınmayacaktır. Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ın 21 yıllık iktidarı ve konsolide olmuş rejimi ve daha da önemlisi yaratmış olduğu ağır polarizasyon temelinde, İttifakı'nın İslamcı ''liberal'', İslamcı faşist ve Türkçü Faşist bileşenleriyle rejimi niteliksel olarak değiştirebilecek bir potansiyeli/dinamiği bulunmamaktadır, her ne kadar bunu istemeye yönelik itkileri olsa bile.
- Çalışmalarımızın temel noktası bir devrimin zorunluluğu

ve gerekliliği olmakla birlikte bugün rejimin suçları ve bu suçların sisteme içkin olan boyutlarının keskin bir şekilde teşhiri, mızrabın keskin ucunun bu yöne doğru olması içinden geçtiğimiz koşullar açısından doğrudur. Yine bu rejime ''alternatif'' olarak ortaya çıkan hakim sınıflar ve bu ülkenin kurucu hakim ulus görüşü olan ve yeni tipte bir Kemalizmle karşımıza çıkan hakim sınıfların ''muhalif'' kanadına ve onun yeni/eski tipte Kemalizmlerine zerre pirim vermemek ve yoldaş Kaypakkaya'nın bundan 50 yıl önce yaptığı keskin kopuşu, ayrışım çizgisini bilimsel bir yöntem ve yaklaşımla daha derinden sergilemek görevlerimiz arasındadır. **Okun sivri ucunu rejime ve temsil ettiklerine doğrulturken, her türden hakim sınıf düşüncesini yere çalmaktan ve devrimci komünist hattı kitlelerin önüne koymaktan daha azını yapmayacağız.**

- **İnsanlar Erdoğan'ın temsil ettiği çoğu şeyden nefret eder durumdalar ve bu çok haklı ve meşru bir öfkedir.** Bu insanlara gidilmeli ve işlerin sadece oya güvenmekle çözülmeyeceğini ve mevcut kutuplaşmanın insanlık için zerre çıkar sağlamadığını anlatmalıyız. **Bununla birlikte, bu sistemin ve onun rejiminin işleyişinden ötürü öfkeli olan ve kendilerini oy vermeye ''mecbur'' hisseden insanların neden böyle yaptıklarını anlıyoruz.** Bugün devrim tek alternatif olduğu gibi siyasi sahada karşılığı yok denecek kadar azdır. **İnsanların karşı oy vermelerindeki nispi meşru olan nedenselliği anlıyor ama doğru bulmuyoruz.** Bu nispi meşruluğun bir nedeni de, komünistlerin ve devrimcilerin keskin, radikal ve kitlesel bir alternatif sunamamalarından kaynaklanmaktadır. O yüzden bu öfkenin heba olmaması için, karşı oy veren -gönüllü olarak Millet İttifakını desteklemeyen- halk kitlelerini, ilericileri ''karşı devrimi destekliyorsunuz'' diye negatif temelde kutuplaştırmayacağız, onları düşman saflarına itmeyeceğiz. Başta karşı oy verenler olmak

üzere tüm ilerici kesimlere gerçek bir devrim hareketi inşa edebilmenin gerekliliği ve zorunluluğu ile gideceğimiz ve düşünce tarzlarını dönüştürme mücadelesinde amansız olacağız.

- Son söz olarak, bu seçim alelade bir seçim değildir. Rejim toplumunda tüm kesimler üzerine karabasan gibi çökmektedir. İnsanların hem kafalarının karışık olmaları hem de yeni tipte bir ‘‘yetmez ama evete’’ doğru sürüklenmeleri **temelde** toplumun derinden yaşadığı bu **zorunluluklardan** ötürüdür. Böylesi karmaşık koşullarda insanların hatalar ve hatta ağır hatalar yapabilmesi olasıdır. Bunları göz önünde bulundurarak, insanların düşünce tarzlarını değiştirmek için mahir olmalıyız. **Bu sisteme ve onun halihazırdaki rejimine ve suçlarına karşı daha fazla insanla birlikteliği oluşturabilmek, bir devrim hareketini inşasını oluşturmak ve hızlandırmak için de başat önemdedir.** Siyasi sahanın ve siyasi atmosferin değişebilmesi ve devrim temelinde yeniden bir kutuplaştırma yapabilmemiz için böylesi bir birlikteliğe ihtiyaç var. Ayrışım çizgilerinin çizilmesi insanların ‘‘ideolojik olarak bastırılması’’ olmadığı gibi, daha fazla insanla birleşebilme anlayışı da ‘‘tüm esasların askıya alınması’’ süreci değildir. Şimdi gerçek bir devrimi muzaffer kılabilmek için böylesi bir mücadeleye ve birliğe ihtiyacımız var!

Dipnotlar:

1.)

<https://yenikomunizm.com/secimlerin-dogasi-gorevi-ve-sinirliliklari-hakkinda-bob-avakiandan-seckiler-2/>

2.) Kemalizm hakkında köklü ve radikal bir eleştiri için bakınız; **Günümüz Koşullarında Hakim Sınıf Düşünce Tarzından Kopmak İçin, Bir Kez Daha Kemalizm Eleştirisi**

3-) Hakim Sınıflar Arasındaki Mevcut Kutuplaşmayı Anlamak, Bu Delilikten Tek Çıkış Olan Gerçek Bir Devrimi Haritaya Koymak İçin BAZI TEMEL SORU VE CEVAPLAR <https://yenikomunizm.com/wp-content/uploads/2022/06/6soru6cevap.pdf>

4-) TİP'in T.C.'nin kuruluşu ve Kemalizm hakkında görüşleri için bakınız ''25 Soruda Türkiye İşçi Partisi'' adlı belgeye bakınız. Kısa süre önce online olan bu belge artık tip.org.tr adresinde bulunmamaktadır. Görünen o ki, TİP seçim öncesi Kürt ve devrimci kitlelerden ''şovenist'' damgası yememek için bu belgeyi ''askıya'' almışlardır. Daha önceden de söylediğimiz gibi seçimler sürecinde bazı değişiklikler olabilir ama temel bir değişiklik asla olmamaktadır. Bu ilerici saflar için de geçerlidir. Seçimlere gelindiğinde bazı görüşlerini ''saklayabilirler'' ama bunlardan radikal olarak kopmamaktadırlar. Aksine seçimler, ''Türkiye'yi kucaklama heyecanı'' bu tür şovenist düşüncelerin daha ağırdan demir atmasına neden olur.

Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi

Bob Avakian, bu eserinde Jeffersonculuğun ideallerini analiz eder ve onun "en yüksek özlemlerini", bu ideallerin içinden büyüdüğü, hizmet ettikleri ve hizmet etmeye devam ettikleri sömürücü ve baskıcı toplumsal ilişkilere ikna edici bir şekilde yerleştirir. Bunu yaparken, çok çeşitli bilimsel araştırmalardan yararlanır ve Jeffersoncu demokrasinin başlıca çağdaş savunucuları ile polemik yürütür.

"Genel ve temel anlamda, komünizme ilerlemek burjuva hakkının

*dar ufkunun ötesine, fikirler alanı da dahil olmak üzere meta üretimi ve değişimi alanı ve bununla bağlantılı olan her şeyin ötesine geçmek anlamına gelir; bireyselliğe, bireysel vicdana, bireysel fikirlere ve bireysel yaratıcılığa ilişkin **burjuva hakkın ötesine geçmek** anlamına gelir ve bu anlama da gelmek zorundadır.”*

“Bu durum insanları bunaltmak ve keyfi olarak sınırlandırmak anlamına gelmez, aksine bu sürece daha geniş bir ifade verirken aynı zamanda bütün bunlara radikal olarak yeni ve niteliksel olarak farklı bir temelde yaklaşmak, özgürleşmek ve tarihsel sınırların ve şu an mümkün gözüken “fikirlerin serbest pazarı” ilkelerinin -ve Madison ve Jefferson’un savunusunu yaptığı- fikirlerin ve vicdanın şahsi mülkiyetin kutsal formları olduğu şeklindeki konseptin ötesine geçebilmek demektir.”

Sipariş İçin:

- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian – elyayinlari.com](http://elyayinlari.com)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi & Bob Avakian – kidega.com](http://kidega.com)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian – istanbulkitapcisi.com](http://istanbulkitapcisi.com)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian – 9786057454393 – Kitap | imge.com.tr](http://9786057454393)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi \(orionkitabevi.com.tr\)](http://orionkitabevi.com.tr)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bkmkitap](http://Bkmkitap)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi Kitabı ve Fiyatı – Hepsiburada](http://Hepsiburada)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian | Nadir Kitap](http://Nadir Kitap)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi Bob Avakian \(kitapmatik.com.tr\)](http://kitapmatik.com.tr)
- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi, Bob Avakian – kirmizikedi.com](http://kirmizikedi.com)

Sıkça Sorulan Sorular: Komünizm Nedir? Gerçek Tarihi Nedir? Günümüz Dünyasıyla Ne İlgisi Var?

Editör Notu: Aşağıdaki bilgilendirici ve temel önemdeki soru-cevap bölümü komünizme ve tarihine ilişkin çarpıtmalara objektif kanıtlarla yanıt vermek için Raymond Lotta ve Devrimci Komünist Parti'nin girişimiyle düzenlenmiş thisiscommunism.org girişiminin web sitesinde yer almaktadır. Türkçe çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: <http://thisiscommunism.org/ThisIsCommunism/FAQ.html#widget11>

Komünizm nedir?

Komünizm; tüm sınıfların ve sınıf farklılıklarınının aşıldığı, sömürünün tüm sistemleri ve ilişkilerinin ortadan kaldırıldığı, ırk ayrımcılığı ve kadınların erkekler tarafından tahakküm altına alınması gibi tüm baskıcı toplumsal kurumlar ve toplumsal eşitsizlik ilişkilerine son verildiği ve tüm baskıcı ve gericici fikir ve değerlerin atıldığı, insanlığın, bir dünya topluluğudur. Komünist topluma “herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre” ilkesi rehberlik edecektir. Paylaşılan bir maddi zenginlik olacak ve insanlar birlikte toplumun kaynaklarını ortak tutacak ve gezegenin bekçileri olarak hareket edeceklerdir. Komünist toplumda, bir sınıfın diğerine egemenliğini dayattığı bir devlet artık olmayacak olsa da toplumun ortak işlerini koordine etmek için hükümet biçimleri olacaktır.

Komünizm aynı zamanda Karl Marx'ın kurduğu, Lenin, Mao ve Bob Avakian aracılığıyla geliştirilen dünyayı anlama ve değiştirme bilimidir.

Ama komünist toplum donuk ve sıkı kontrollü değil mi?

Bir toplum hayal edin; insanların bilinçli olarak dünyayı öğrendiği ve dünyayı dönüştürdüğü... insanların artık gelenek ve cehalet zincirlerine mahkûm olmadığı... insanların sadece yaşamın gereklerini üretmek için iş birliği içinde çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda sanat, kültür ve bilimle uğraştıkları ve bunu yaparken zevk aldıkları... bilimsel bakış açısının ve hayal gücünün uçuşunun birbirini güçlendirdiği ve ilham verdiği... birlik ve çeşitliliğin, geniş kapsamlı tartışmaların ve toplumun yönü ve gelişimi üzerinde ideolojik mücadelenin olduğu ama artık toplumsal antagonizma tarafından damgalanmış halde olmadığı... insanların karşılıklı saygı, ilgi ve insanlık sevgisine dayalı olarak birbirleriyle etkileşime girdiği... insanların parçası olduğumuz doğal dünyaya değer verdiği, koruduğu ve zenginleştirdiği bir yer. Bu komünizmdir.

Sosyalizm nedir ve komünizmden farkı nedir?

Sosyalizm, komünizme ulaşmanın en önemli adımıdır. Sosyalist bir devrim, kapitalist-emperyalist sınıfı ve onun toplum üzerindeki diktatörlüğünü devirir. Sosyalist devrim, yeni bir devlet iktidarı, yeni bir siyasi sistem ve yönetim sistemi kurar: proletarya diktatörlüğü. Eskiden ezilenler ve sömürülenler, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan geniş orta sınıflar, profesyonellerle birlikte toplumu dönüştürmeye ve toplumun yön ve idaresi için artan sorumluluk almaya başlarlar. Sosyalist devrim, toplumsal ihtiyacı karşılamaya ve toplumu oluşturan bireylerin çok yönlü gelişimini teşvik etmeye çalışan ve doğa ile sürdürülebilir bir şekilde etkileşime giren ve dünya devriminin ilerlemesine hizmet eden sosyalist devlet mülkiyeti ve planlamasına dayalı bir ekonomi yaratır.

Ancak sosyalizm aynı zamanda sosyal ve ekonomik eşitsizlikleri ve meta-para ilişkilerini kapitalizmden miras alır. Halen sınıfları içerir. Toplumun istikameti üzerinde halen sınıf mücadelesi vardır. Yeni kapitalist güçler devrimi tersine çevirmeye çalışacaktır. Ve bir süre için sosyalist toplumlar düşman kapitalist güçlerle karşı karşıya kalacaklardır. Dolayısıyla sosyalizm sadece bir sistem değil, aynı zamanda kapitalizm ile komünizm arasındaki tarihsel bir geçiş dönemidir. Bu, devam eden bir devrim ve insanların toplumu ve kendilerini, toplumun sınıflara bölünmesini aşmak ve komünizme ulaşmak için dünya çapında ilerlemenin bir parçası olarak her zamankinden daha bilinçli bir şekilde dönüştürdüğü bir dönemdir: özgürce birleşen insanlardan oluşan o dünya topluluğu.

Sosyalizm bir fikir olarak iyi olabilir ama pratikte gerçekten işe yaradı mı?

İlk sosyalist devrimler–Sovyetler Birliği’nde, 1917’den 1956’daki yenilgisine kadar ve Çin’de, 1949’dan 1976’daki yenilgisine kadar–kurtarılmış bir dünyaya doğru muazzam ilerlemeler kaydetti. Eski yoksullar, ellerinde devlet gücüyle, toplumun geniş kesimleriyle ittifak halinde toplumu etkisi altına alıyor ve dönüştürüyorlardı. Kâr ve sömürü kuralı sona erdi. Temel sosyal ihtiyaçlar karşılandı. Maoist Çin’de yaşam beklentisi 1949 ile 1976 arasında 32’den 65’e iki katına çıktı. Kadınlara ve azınlık uluslara yönelik baskının kökünü kazımak için eşi benzeri görülmemiş adımlar atıldı. Bu devrimler başarısız olmadılar, aksine hatırı sayılır bir güce ve etkiye sahip yeni burjuva-kapitalist güçler tarafından yenilgiye uğratıldılar. Tali olarak, bu devrimlerin yenilgilerine katkıda bulunan eksiklikleri vardı.

Sosyalizm ya da komünizm, insan doğasının ve bencilliğin gerçekleriyle karşı karşıya kalmayacak mı?

Doğuştan gelen veya değişmeyen bir “insan doğası” yoktur.

İnsanların düşüncesi, davranışı, değerleri ve bizim “insan doğası” hakkındaki kavrayışlarımız, belirli bir toplumun ekonomik yapısı ve buna karşılık gelen kurumları ve kültürü tarafından şekillendirilir. Antik Yunan toplumu ve Amerika’nın “kurucu babaları”, köleliği tamamen “normal” olarak görüyorlardı. Kapitalizm, şahsi kâr birikimi ve ekonomik rekabet etrafında örgütlenir. Bencillik, açgözlülük ve bireycilik, kapitalizmin işleyişiyle ödüllendirilir ve kapitalist toplumun kurumları tarafından teşvik edilir. Genlerimize “bağlı” değildirlerdir, ırkçılık ve erkek üstünlüğü türümüzün bazı “evrimsel psikolojisine” gömülü değildir.

Komünist hareket, Stalin gibi diktatör figürler üretmedi mi?

Stalin’in yaygın olarak tanıtılan şeytanlaştırılması ve Stalin dönemindeki Sovyetler Birliği hakkında inanılmaz yalanlar, onun oynadığı tarihsel rol ve Sovyetler Birliği’nin büyük başarıları hakkında gerçek bir anlayış kazanmanın önünde durmaktadır. 1924’te Lenin’in ölümünden sonra Stalin önderliği üstlendi ve takip eden on yılda Stalin, tarımın kolektifleştirilmesi ve sanayi mülkiyetinin toplumsallaştırılması mücadelelerine öncülük etti. Devrim, daha önce hiç yapılmamış bir sosyalist planlı ekonomi yarattı. Rus şovenizmine ve kadınların ezilmesine karşı önemli toplumsal mücadeleler verildi. Stalin’in önderliği boyunca Sovyetler Birliği muazzam baskılarla karşı karşıya kaldı: karşı devrim, düşman emperyal güçler tarafından kuşatılma ve 2. Dünya Savaşı sırasında Nazilerin işgali. Stali, insanları buna karşı çıkmaya yöneltti. Ancak 2. Dünya Savaşı’na giden yıllarda, Stalin kitlelerin bilinçli aktivizmine gitgide daha az bel bağlayıp giderek daha fazla idari önlemlere bel bağladı. Karşı-devrimci güçleri bastırmak gerekiyordu, ancak 1930’ların ortalarında ve sonlarında devrime yönelik tehditler arttıkça, Stalin yalnızca anlaşmazlıkları ve muhalefeti yükselten insanları bastırdı.

Stalin’in, sosyalist toplumun doğasını ve hedeflerini nasıl

anladığı ve önderlik yöntemleri konusunda ciddi sorunları vardı. Bob Avakian, eğer burjuvazi, burjuva Amerikan Devrimi'nde çok önemli roller oynayan, ancak pişmanlık duymadan köle sahipleri olan Madison ve Jefferson'u destekleyebiliyorsa; o zaman devrimcilerin, Stalin'i derinden eleştirip hatalarından ders çıkararak destekleyebileceğine işaret eder.

Mao'nun Kültür Devrimi gerçekten de fanatik bir tasfiye değil miydi?

Mao, ortaya çıkan ve Komünist Partinin en üst seviyelerinde yoğunlaşan yeni bir burjuva seçkinler sorunuyla uğraşıyordu. Toplumdaki burjuva yönleri kavrayarak kapitalizmi geri getirmek istediler. Örneğin, Kültür Devrimi'nin arifesinde birçok fabrikada, işçileri karşı karşıya getiren tek kişilik yönetim sistemleri ve rekabetçi ikramiye sistemleri halen mevcuttu; eğitim ve sağlık kaynakları şehirlerde yoğunlaşmıştı. Mao, insanları baskıcı liderlere ve kurumsal yapılara karşı ayaklanmaya çağırdı. Yüz milyonlarca işçi ve köylü, toplumun yönü ile ilgili soruları tartışıyor, toplumla teması olmayan yetkilileri eleştiriyor, daha katılımcı idare ve yönetim biçimleri oluşturuyor ve bilim ve kültür alemlerine dalıyordu. Kafa ve kol emeği arasındaki ve kentsel ve kırsal alanlar arasındaki ayrımlar yıkılıyordu. Kırsal kesimde ortaokul kaydı 15 milyondan 58 milyona yükseldi. 1966-76 Kültür Devrimi'nin tutarlı ve özgürleştirici hedefleri vardı: Kapitalizmin restorasyonunu önlemek; Komünist Parti de dahil olmak üzere toplumun kurumlarında devrim yapmak ve eski düşünce biçimlerine meydan okumak, kısacası sosyalist devrimi ilerletmek ve derinleştirmek.

Kültür Devrimi sırasında büyük bir şiddet yok muydu ve aydınlar ve sanatçılar zulme uğramamış mıydı?

Şiddet, Kültür Devrimi'ni tanımlayan özellik değildi. Başlıca mücadele biçimleri kitlesel eleştiri, kitlesel siyasi ve

ideolojik tartişmalar ve kitlesel siyasi seferberlikti. Meydana gelen şiddetin çoğu, aslında Kültür Devrimi'nin muhalifleri, özellikle de Komünist Parti'nin önde gelen pozisyonlarında bulunan ve eleştiriye maruz kalan kapitalist yolcular tarafından kışkırtıldı.

Sanatçılar ve aydınlar toplumsal bir grup olarak zulüm görmediler. Özellikle kırsal kesimde emekçi kitlelerle bütünleşmeye ve onlardan öğrenmeye çağrıldılar. Devrimci kültür ve model olabilecek sanat eserleri yaratmak için heyecan verici çabalar sarf edildi. Tali olarak, sanatçılara ve aydınlara nasıl davranıldığı konusunda yanlışlar ve hatalar vardı; sanat ve kültürün toplumdaki rolüne, özellikle de sosyalist toplum hakkında farklı görüşleri ifade eden sanata ilişkin sınırlı bir görüş vardı.

Bugün dünyada sosyalizmi nerede bulabilirsiniz?

Artık dünyada sosyalist ülke yok. 1976'da Çin devriminin yeni kapitalist güçler tarafından yenilgiye uğratılmasıyla komünist devrimlerin ilk evresi sona erdi.

Bu durumda komünizm tarih mi oldu?

Hayır. Komünizm tarihsel olarak görece yenidir. Bu, tüm baskı ve sömürünün kökünü kazımayı amaçlayan, geniş kapsamlı, eşi görülmemiş bir devrimdir. Bugün, Sovyet ve Çin devrimlerinden daha ileri gidebilecek ve daha iyisini yapabilecek yeni bir komünist devrim aşamasını başlatmak için muazzam bir meydan okuma durumu var.

Devrimci Komünist Parti (ABD) Başkanı Bob Avakian, komünist devrimin ilk aşamasının devasa başarılarını ve aynı zamanda sorunlarını ve eksikliklerini özetledi. Sanat, bilim ve entelektüel yaşamda, insan uğraşının farklı alanlarından yararlandı. Günümüz dünyasında gerçekten özgürleştirici bir devrim yapmak için hayati önem taşıyan yeni anlayışı ve gerekli çerçeveyi ortaya koydu. Sonuç olarak, komünizmin yeni bir sentezi var. *Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı*

Revolutionary Communist Party, USA'nın Manifestosu, komünist devrimin ilk aşamasına bu yeni sentezin ne hakkında olduğuna ve günümüz dünyasında komünizmi gerçek bir güç haline getirmenin ideolojik zorluklarına dair temel bir açıklama sunuyor.

Rusya ve Çin'deki devrimler gerçekten ekonomik olarak geri kalmış ülkeleri modernleştirmek veya sanayileştirmekle ilgili değil miydi?

İlk sosyalist devrimler görece geri kalmış toplumlarda gerçekleşti ve bu devrimlerin yoksulluğu ve azgelişmişliği aşması gerekiyordu. Ancak Rus ve Çin devrimleri temelde sömürü ve baskıdan arınmış özgürleştirici toplumlar yaratmakla ilgiliydi.

Komünizm, işçi sınıfının "kaybolduğu" gelişmiş bir teknoloji dünyası ve geniş bir orta sınıfa sahip ABD gibi görece zengin bir ülke ile nasıl alakalıdır?

Her gün yaklaşık 30.000 çocuğun önlenabilir hastalıklardan ve yetersiz beslenmeden öldüğü... kadınların boyun eğdirildiği, aşağılandığı ve insan ticaretine maruz kaldığı... acımasız imparatorluk savaşlarının olduğu... sorunları çözmeye yardımcı olabilecek teknolojilerin kâr için kullanıldığı, insanları kontrol etmek için kullanıldığı ve emperyalizmin yüksek teknoloji askeri cephaneliğine hizmet ettiği bir dünyada yaşıyoruz. Kapitalist-emperyalist sistem, kelimenin tam anlamıyla gezegenin ekosistemlerini yok ediyor. Bu, devrim için feryat eden bir dünya.

ABD gibi bir ülke, derin sınıf sömürsü ve ırk ayrımcılığı fay hatlarına sahiptir. Çok sayıda yoksullaştırılmış (40 milyon üzerinde) ve çalışan yoksul var; son derece yetersiz ve eşitsiz sağlık hizmetleri var ve her 15 saniyede bir kadın dövülüyor. Evet, Amerika'nın geniş bir orta sınıfı var. Ancak birçok profesyonel için hayat yabancılaşıyor ve sistem onları

becerilerini ve uzmanlıklarını toplum ve insanlık yararına kullanmaktan alıkoyuyor. Proletaryaya gelince, yok olmuyor. Spor ayakkabılarınızdaki ve gömleklerinizdeki etiketlere bir bakın. Bilgisayarınızın veya cep telefonunuzun bileşenlerine bakın. Bunlar dünyanın her köşesinde sömürülen ve aşırı sömürülen emek tarafından üretiliyor.

Komünist devrimin ihtiyacı ve temeli her zamankinden daha büyük. İnsan toplumunun, teknolojinin, bilimsel bilgi birikiminin gelişimi ve insanların becerileri, yaratıcılığı ve kararlılığı, insanlığın tamamen başka bir yere gitme olasılığını açar: Sömürü ve kıtlığın ötesine geçme. Bob Avakian'ın yeni senteziyle, dünyanın dehşetine karşı uygulanabilir ve özgürleştirici bir alternatif, aynı zamanda yaratıcılığı, mayalanmayı ve deneyi serbest bırakacak olan yoksulluk, baskı ve eşitsizliğin üstesinden gelmenin bir yolu, insanların gerçekten gelişebileceği bir dünya yaratmanın gerçekten bir yolu var. Ve bu tür bir devrimi yapacak bir strateji ve önderlik var.

İnsanlar sosyalizm altında dini uygulayabilecekler mi?

Evet. İnsanlar ibadet etme ve dini ayin yapma hakkına (ve tanrıya inanmama hakkına) sahip olacaklar. Ancak okullar ve genel olarak devlet, doğal dünya ve insan toplumu hakkında bilimsel-materyalist bir anlayışı teşvik edecektir. İnsanlar dinden vazgeçmeye zorlanmayacak, ancak insanların gönüllü olarak köleleştirici dini inançtan kurtulmalarına yardımcı olmak için toplum çapında ideolojik mücadele verilecektir.

Sosyalizmde insanların halen kişisel mülkleri olacak mı?

Evet. Ancak sosyalizm bugün içinde yaşadığımız “tüketici toplumu” olmayacak. Örneğin çevreye yıkıcı zarar veren “otomobil kültüründen” uzaklaşacaktır. İşçi ve orta sınıftaki insanlar şu anda oturdukları evlerde yaşama hakkına sahip

olacaklar. Ama ayrıştırma ve emlak piyasaları sona erecek ve daha önce toplumun en alt tabakasında bulunanlar için düzgün konutlar bir öncelik olacaktır.

Sosyalizmde demokrasi ve seçimler olacak mı? Protesto ve muhalefete izin verilecek mi?

Avakian'ın yeni sentezine dayanan Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasası, canlı bir sosyalist toplum için yasal ve siyasi çerçeveyi ortaya koymaktadır. Halk kitleleri için gerçek ve benzersiz bir demokrasi olacaktır. Eski ve yeni sömürücüler ve yeni sistemi devirmek için aktif olarak örgütlenenler üzerinde diktatörlük olacaktır. Sosyalist toplumda demokrasi, insanları sosyal-ekonomik-politik ilişkileri ve kurumları ve değerleri dönüştürmeye, dünyayı değiştirmek için başkalarıyla ortaklaşa katılıma ve toplumun gidişatı için artan şekilde sorumluluk almaya yetkilendirecektir. Konuşma hakkı, toplanma hakkı vb. ile kişilerin devlet tarafından bireylere yönelik tacizlerine karşı koruma sağlanacaktır. Bireysel haklar, kapitalist Haklar Bildirisi'nin resmi olarak içerdiği ve fiilen izin verdiğinin çok ötesinde gelişecektir. Sosyalist sistemin politikalarına ve kendisine karşı muhalefet de dahil olmak üzere, muhalefete sadece izin verilmeyecek, aynı zamanda aktif olarak teşvik edilecektir. Yeni sosyalist devlet, medyada ve başka yerlerde, farklı bakış açılarının duyulması için gerekli araçları ve kaynakları sağlayacaktır ve insanlar gösteriler, grev hakkı vb. dahil olmak üzere bu fikirler etrafında hareket etme hakkına ve yeteneğine sahip olacaklardır. Sosyalist toplum büyük bir mücadele, mayalanma ve ayaklanmalardan biri olacaktır.

Seçimler, sosyalist toplumda bir rol oynayacaktır: yönetim organlarına temsilcilerin seçilmesinde ve toplum ve siyaset üzerine çeşitli görüşlerin ve programların yayınlanması yoluyla toplumsal tartışmayı ilerletmede. Ancak oylamaya sunulmayacak olan bir şey, toplumun kapitalizme geri dönmesi gerekip gerekmediğidir. Toplumu tamamen değiştirecek bir

devrim, adanmış ve vizyoner komünist önderliği gerektirir. Kitlelerin iktidarı elinde tutmasını sağlamak ve komünist bir dünyaya ulaşmak için zorlu, çalkantılı ve özgürleştirici mücadeleye rehberlik etmek için komünist önderlik sosyalist toplumda özel bir rol oynayacaktır. Komünizme ulaşıldığında, toplumun yönetenler ve yönetilenler olarak bölünmesi ve her türlü kurumsallaşmış önderliğe duyulan ihtiyaç nihayet aşılabacaktır.

Eğer komünizm söylediğiniz her şeye, peki neden bu kadar çok insan onu reddediyor?

Bunun birbiriyle bağlantılı iki nedeni var. Birincisi Çin’de sosyalizmin kaybı, daha iyi bir dünyanın nasıl olabileceğine dair canlı ve heyecan verici somut bir örneğin artık olmadığı anlamına geliyor. İkincisi, Çin’de sosyalizmin yenilgisinden bu yana komünizm amansız ideolojik saldırı altındadır. İktidarlar ve onların ideologları komünizmi karalamaktan asla vazgeçmediler... komünizm hakkında yalanlar ve çarpıtmalar yaymaktan asla vazgeçmediler... insanlara “kapitalizmin alternatifi yok, tüm olası dünyalardan en iyisi bu” demekten asla vazgeçmediler. 35 yıl boyunca, bu “ideolojik karşı devrim” komünizmin ne olduğuna dair yaygın bir yanlış anlaşılmaya ve görüşün alçaltılmasına katkıda bulundu. Pek çok genç, komünizm tarihinin gerçekliği hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bir zamanlar komünizmle uğraşan birçok entelektüel, bu çarpıtmalara kendilerini kaptırdı. Sanki, ders alıp evrim bilimini öğrenebilmek yerine, size “yaratılışçılık” öğretiliyordu ve öğretilen tek şey buydu. Konu komünizme geldiğinde durum bundan çok da uzak değil.

Her zaman bu şekilde değildi. 1960’lardan 1976’ya kadar, Çin sosyalist iken, dünyanın farklı bölgelerindeki kurtuluş hareketlerine ilham kaynağı olmuştu. Radikal öğrenciler ve Kara Panter Partisi gibi devrimci fikirli güçler, devrimci Çin’e baktılar. Bilimde, sağlıkta, sanatta ilerici zihinli insanlar Maoist Çin’deki devrimci dönüşümlerden olumlu bir şekilde etkilendiler ve birçok entelektüel, Maoist fikirler

hakkında tartışmayı üstleniyor ve teşvik ediyordu.

Sosyalizm ve Komünizm Hakkında Daha Fazla Bilgi İçin Bob Avakian'ın Yazılarını Okuyun:

[Bob Avakian'ın Yazıları | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)

Ayrıca bkz:

[Bildiğınızı Düşündüğünüz Şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğımız | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)

Emperyalist Asalaklık ve “Demokrasi”: Neden Pek Çok Liberal ve İlerici “Kendi” Emperyalistlerinin Utanmaz Destekçileri?

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 2 Mart 2022 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [Imperialist Parasitism and “Democracy”: Why So Many Liberals and Progressives Are Shameless Supporters of “Their” Imperialism | revcom.us](#)

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali bağlamında Amerikan liberallerinin ve ilericilerinin Rusya'nın saldırganlığını, açık ara diğer ülkelerdeki işgaller ve diğer şiddet içeren müdahale eylemlerinin rekorunu elinde tutan bu ülkenin emperyalist

egemen sınıfının (“eski güzel ABD”) amaçları doğrultusunda, kendi konumları ve tutumlarıyla tamamen uyumlu bir şekilde akılsızca kınamaları durumu aslında pek de dikkate değer olmayan fakat tamamen ifşa edici ve tiksindirici bir gösteri oldu.

Rusya’nın bu emperyalist saldırganlığı elbette kınanmayı hak ediyor. Fakat özellikle de bu ülkede -ki bu tür saldırganlık eylemlerinde açık ara rekoru elinde tutmaktadır- yaşayan insanlar açısından “bizim” emperyalistlerimizin tutumlarını tekrarlamamak ve amaçlarına hizmet etmemek, bunun yerine Rusya’nın Ukrayna’yı işgaline karşı muhalefeti, “barışı” veya “ulusların kendi kaderini tayin hakkını” teşvik etmenin bir yolu olarak değil de rakip Rus emperyalistlerine karşı ABD emperyalist çıkarlarını ilerletme aracı olarak kullanan bu (ABD) emperyalistlerin amaç ve eylemlerine karşı muhalefetimizi açıkça ortaya koymak, temel bir ilke meselesidir ve derin bir önemi vardır. Dolayısıyla, bu çok önemli ilkeye uygun olarak Rusya’nın Ukrayna’yı işgaline, özellikle de bu emperyalist ülkedeki insanlar tarafından yapılacak herhangi bir muhalefete, ABD’nin sürekli olarak sürdürdüğü savaşlara ve diğer ülkelere şiddetle müdahale ettiği diğer biçimler de dahil dünyadaki rolüne karşı açık ve kesin bir tavır eşlik etmelidir.

Daha önceki bir yazımda belirttiğim gibi, ABD emperyalizmine paralel bir duruş, genellikle bu ülkenin işgalleri ve benzeri eylemlerinin farklı olduğu iddiasıyla rasyonelleştirilir; çünkü “bizim” bir “demokrasi” olduğumuz ve Rusya’nın (ya da Çin’in) yöneticileri ise anti-demokratik “otoriterler” olarak kabul edilir. (1) Türkiye gibi (NATO üyesidir) ABD’nin birkaç “müttefikinden” fazlasının kesinlikle “anti-demokratik” oldukları gerçeğini bir kenara koyalım. Ve bir de, yöneticileri karanlık çağlardaki şekliyle kadınları bastıran, özellikle göçmen işçilerin vahşice sömürülmesini ve genel olarak vahşi baskıyı uygulayan Suudi Arabistan var, ki ABD tarafından arka çıkılması, sağlanan destek ve silahlarla

Rusya'nın Ukrayna'ya ektirdiğinden çok daha feci şekilde Yemen'deki katliam ve acılardan sorumludurlar.

ABD'nin bu "müttefiklerinin", ABD imparatorluğunun sürdürölmesi ve ABD'deki "istikrar" ile ilgili rolü, liberallerimizin ve ilericilerimizin görmezden geldiğı (veya aslında cahil oldukları) bir başka durumdur.

Emperyalizm ve Onun Ekonomik Olduğı Kadar Siyasi "Ganimetleri"

Yaklaşık kırk yıl önce, *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?* çalışmamda şunları anlattım:

"Emperyalist ölkelerdeki demokrasi platformu (olduğı gibi), ezilen ölkelerdeki faşist teröre dayanır: ABD'de burjuva demokrasisinin gerçek garantörleri anayasa alimleri ve Yüksek Mahkeme yargıçları değildir; ABD ve emperyalist ortaklarının askeri gücü tarafından desteklenen Brezilyalı işkenceciler, Güney Afrikalı polisler ve İsraili pilotlardır; demokratik geleneğın gerçek savunucuları Batı başkentlerinin salonlarındaki portreler değil; Marcos, Mobutu ve Türkiye'den Tayvan'a, Güney Kore'den Güney Amerika'ya kadar hepsi iktidara getirilmiş ve iktidarda tutulmuş onlarca generaldir." (2)

Bugün dünya çapında ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmede ve bu ölkede burjuva demokrasisinin sürdürölmesini mümkün kılmada (aslında miadı dolduğı halde) ok önemli bir rol oynayan -40 yıl öncekiyle benzer ve bazıları farklıdır- diğer ölkelerdeki çeşitli toplu katliamcıların rolü vardır; bu ölkedeki "demokrasi platformunun" Üçüncü Dünya'nın ezilen uluslarındaki (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğı ve Asya) acımasız sömüröyle birlikte faşist teröre dayandığı temel gerçekliğı devam etmektedir.

Bir dizi çalışmamda ve revcom.us web sitesindeki diğer materyallerde -buna Raymond Lotta'nın önemli makaleleri de dahildir- "emperyalist asalaklığın" ekonomik "ganimetleri" incelenmektedir: Dünya genelinde ve özellikle Üçüncü Dünya'da

150 milyondan fazla çocuk da dahil olmak üzere milyarlarca insanın yağmacı süper sömürüsü, her ne kadar bu “ganimetler” son derece eşitsiz bir şekilde paylaşılsa bile bu ülkedeki insanlar için belirli bir “yaşam standardı” ve tüketim sürecini mümkün kılmaktadır.

Ayrıca doğru olan şey -ve bundan bahsetmek önemlidir- bunun siyasi boyutudur: Bu emperyalist yağmanın, en azından emperyalist “ana ülkede” “normal zamanlarda” (bunun en önemli örneği ABD ile) belirli bir istikrar için maddi temel sağlama şeklidir. Bu göreceli istikrar, yönetici sınıfın belirli bir miktarda muhalefete ve siyasi protestoya izin vermesini mümkün kılar. Bu durum, egemen sınıfın temel çıkarlarına hizmet eden ve bunları uygulayan “yasa ve düzenin” sınırları içinde kaldığı veya en azından önemli ölçüde bu yasa ve düzeni tehdit etmediği müddetçe geçerlidir.

Aynı zamanda, “yasa ve düzeni” sorgulayan ve/veya bu sistemin emperyalist çıkarlarına bağlılığa meydan okuyan kitlesel ayaklanmalarda keskin bir şekilde gösterildiği gibi -örneğin 2020’de polis terörüne karşı kitlesel ayaklanmalar, 1960’lardaki şehir isyanları ve Vietnam savaşına karşı kitlesel muhalefet gibi- bu ülkenin yöneticileri bu tür muhalefete karşı sık sık şiddetli bir baskı ve öldürücü bir intikamla karşılık vereceklerdir. Örneğin Biden’ın memleketi olan Delaware’deki Wilmington şehri, 1960’larda Siyahilerin bastırılmasına karşı ayaklanmalar sırasında aylarca sıkıyönetim altına alınmıştır. Ayrıca Kara Panter Partisi’nin bir dizi üyesi, en belirgin olarak da Fred Hampton polis tarafından katledilmiş ve o dönemde kentsel ayaklanmalara katılan birçok Siyahi, Vietnam savaşına karşı militan kitle direnişi ve orta sınıflardan gençler ve öğrenciler arasındaki isyanlar bazı durumlarda polis ve Ulusal Muhafız birliklerinin şiddetli ve zaman zaman ölümcül tepkisine maruz kalmıştır.

Bu göreceli istikrarı sağlayan “yasa ve düzenin”, Siyahilerin ve Latinoların polis tarafından düzenli olarak katledilmesini içerdiği asla unutulmamalı veya gözden kaçırılmamalıdır.

1960'tan bu yana polis tarafından öldürülen Siyahilerin sayısı, 1960'lardan önce Jim Crow ayrımcılığı ve Ku Klux Klan terörü döneminde linç edilen binlerce Siyahiden daha fazladır. Ayrıca, ABD'nin dünyadaki herhangi bir ülkeye nazaran en yüksek sayıda toplu hapis oranına sahip ülke olduğu ve özellikle Siyahilerin ve Latino halkların bu toplu hapsedilmeye maruz kaldığı göz ardı edilmemelidir.

Yine de temelde emperyalist asalaklık nedeniyle, ABD'nin 2. Dünya Savaşı sonrasında en güçlü ve müreffeh emperyalist ülke olarak ortaya çıkmasından bu yana arada geçen dönemin büyük bölümünde, bu ülkede görece bir istikrar olmuştur. Bu durum, en azından bu muhalefet ve protestoların esasen emperyalist düzenin "kurallarına uyduğu" ölçüde muhalefet ve protestoya belirli bir düzeyde hoşgörü gösterilmesine izin vermiştir.

Aynı zamanda, "bu resmin diğer tarafını" bir kez daha çarpıcı olarak göstermek açısından -ABD'deki bu görece istikrarın altında yatan gerçekliğin gerçekten korkunç bir ifadesidir- daha önce de belirttiğim gibi, 2. Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana 75 yıldan biraz daha uzun bir süre içinde dünyaya kapitalizm-emperyalizm sisteminin hakim olması nedeniyle, Üçüncü Dünya'da en az 350 milyon çocuk açlık ve önlenebilir hastalıklar nedeniyle gereksiz yere yaşamını yitirmiştir; ki bu sayı ülkenin tüm nüfusundan çok daha fazladır! (3)

Bu durum, çok yoğun bir şekilde bu emperyalist ülkede görece istikrarın mümkün olduğu **asalak temeli** ifade eder. Diğer şeylerin yanı sıra, bu temel yönetici sınıfın bir kesiminden diğerine "gücün barışçıl bir şekilde aktarılmasını" kolaylaştırmıştır. Egemen sınıfların Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen bir kesimi, "artık bu ülkedeki 'demokratik' kapitalist yönetimin 'birleştirici normlarına inanmamaktadır veya bunlara bağlı hissetmemektedir." Cumhuriyetçi Parti hakkında bu noktanın vurgulandığı son büyük çalışmada ("**Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey**") bu "birleştirici normların" neden artık geçmişte olduğu

gibi geçerli olmadığını ve bu durumun ancak şu ya da bu türden radikal yollarla nasıl çözülebileceğini analiz ettim. Yani “ya radikal biçimde gerici olarak, canice baskıcı ve yıkıcı araçlar yoluyla ya da kökten özgürleştirici devrimci araçlar yoluyla.” (4)

Ancak burada konuşulması önemli olan şey, büyük çalkantılar zamanlarında kesintiye uğramış olsa bile bunun nasıl olduğudur. Ve bu durum şimdilerde büyük bir şekilde parçalansa da 2. Dünya Savaşı sonrası dönemde emperyalist asalaklığa dayanan bu görece istikrar, yanılsamaları besledi ve bunları teşvik etti. Özellikle de nüfusun daha varlıklı olan ve çoğu zaman umutsuz durumdaki liberal ve ilerici kesimleri arasında bu ülkenin aslında baskı ve zulüm temelinde yönetilmediği şeklindeki yanılsamaları besledi.

Emperyalist Asalaklık ve Orta Sınıflar (Farklı Kesimleri) Üzerindeki Etkileri

Atılımlar [Breakthroughs] içinde, Karl Marx'ın *Louis Bonaparte'ın On Sekiz Brumaire*'indeki önemli içgörülerıyla ilgili aşağıdaki gözlemleri aktarmıştım:

“Gerçekten de tüm dükkancılar veya hevesli dükkancıların şampiyonlarıdır. Eğitimlerine ve bireysel konumlarına göre dünyadan cennet kadar uzakta bulunabilirler. Onları [demokratik aydınları] küçük burjuvazinin temsilcisi yapan şey, ikincilerin [dükkancıların] yaşamlarında bir türlü ötesine geçemedikleri, bu nedenle teorik açıdan sürüklenmek durumunda kaldıkları, kendi maddi çıkarlarına ve toplumsal konumlarına yönelik benzer problemler ve benzer çözümlerle pratikte sürüklenmek durumunda kaldıkları şeydir, ki demokratik aydınlar zihinlerinde işte bu sınırlarının ötesine geçememektedirler.” (5)

Küçük burjuva demokratik entelektüeller (toplumsal konumları ve yaşam tarzları şu ya da bu türden fikirler alanında çalışmaya dayanan kapitalist toplumdaki insanlar) esas olarak

burjuva siyasi yelpazenin (“liberal” “sol” tarafına veya “ilerici” konuma yönelirler), “dükkan sahibi” tabakanın çoğu (veya daha geniş bir ifadeyle, küçük ölçekli üretim veya dağıtım araçlarının sahipleri) çoğu zaman sağa hatta bu yelpazenin aşırı sağına meylederler (Her ne kadar en azından bazı küçük ölçekli girişimcilerin yanı sıra “esnek ekonomideki” pek çok kişi bunun bir istisnası gibi görünse de durum böyledir). Ancak hem dükkan sahipleri (genel olarak anlaşılır) hem de demokratik aydınlar için doğru olan şey, onların kendiliğinden, kapitalist meta ilişkilerinin ve buna karşılık gelen burjuva hakkı kavramlarının daraltıcı sınırları içinde hapsolmuş olmalarıdır.

Raymond Lotta’nın önemli bir makalesinde bu konuya daha fazla ışık tutulmaktadır:

ABD orta sınıflarının spesifik bir tarihsel biçimi daralmıştır. Bu orta sınıf, 1954-1975 arasındaki dönemde büyüyüp ekonomik olarak uygun şartlarda gelişti. Bu orta sınıf, büyük çaplı endüstrilerde iyi ödemeli ve sendikalaşmış işçilerin, zanaatkarların, küçük işletme sahiplerinin, düşük seviye yöneticilerin, öğretmenler gibi kamu sektöründe maaşlı işçilerin ve üniversite ya da diğer ileri seviye diplomalar gerektirmeyen mesleklerde çalışanların temelini oluşturduğu ve bunları kapsayan bir orta sınıf idi.

Bu orta sınıf, maddi güvenlik ve bir ailenin ev sahibi olma ve “biraz servet biriktirme” yeteneğinin oluşturduğu ideolojik temelde ve kendisi ve çocukları için yukarıya doğru sosyal hareketlilik (daha çok kazanma şansı) sözleri üzerinde yükselen “Amerikan rüyası” için toplumsal bir dayanaktı. Bu orta sınıf durumunun kötüleşmesine şahit oldu. Birleştirici Amerikan rüyası efsanesinin zayıflayan kontrolünün çelişkili etkileri bulunmaktadır. Geleneksel beklentiler patlama noktasına ulaştı. Bu aynı zamanda Trump faşizminin beslendiği temelin bir parçasıdır.

Aynı zamanda, bu yönde işlemekte olan ekonomik güçler, ABD

orta sınıfının üst katmanlarının büyümesine destek oluyordu. Somut bir şekilde anlatmak gerekirse, emperyalist küreselleşme, teknolojik dönüşüm ve yükselen finansallaşma ve bununla birlikte son yıllarda IBM ve Dell gibi pek çok ABD şirketinin üretimden hizmet sektörüne evrimi yüksek gelirli “yurtiçi tedarik zinciri” hizmet sektörü mesleklerinin gelişimini kamçıladi. İşletme müdürleri, bilgisayar programcıları vb. gibi meslekler... (6)

“Geleneksel orta sınıf”, geniş anlamıyla Marx’ın “dükkan sahipleri” metaforuyla ifade ettiği şeyi temsil eder. Bunlar, daha önce de belirttiğim gibi, burjuva siyasi yelpazenin sağına, hatta aşırı sağına eğilimlidir (Ancak pek çok öğretmen ve diğer bazı kesimler arasında bunun bir istisnası vardır). “ABD orta sınıfının üst ucunda” olanlar -veya daha spesifik olarak “bilgi temelli mesleklerde” çalışanlar- genellikle bu ülkedeki orta sınıf liberalleri ve ilericileri büyük ölçüde oluşturan burjuva siyasi yelpazenin “soluna” eğilimlidir.

Ancak dikkate değer olan şey, bunun tam da burjuva siyasi yelpazenin “solu” olmasıdır. Yani, kapitalist-emperyalist sistem tarafından tanımlanan ve sınırlandırılan siyasetin “soludur” bu. Liberallerin ve ilericilerin kendiliğinden eğilimli olduğu bir durumdur. Bu yine, nihayetinde bu ülkenin kapitalist-emperyalist sisteminin asalaklığına ve dünyadaki konumuna dayanan ve onu arkasına alan bir siyasettir. Bu ülkedeki bu kadar çok liberal ve ilericinin neden “kendi” emperyalizminin utanmaz destekçileri olduğunu, ABD emperyalistlerinin başka herhangi bir ülkenin çok ötesinde bir ölçekte gerçekleştirdikleri emperyalist saldırganlıkların temsilcileri ve sözcüleri olmalarını -ve özellikle de şimdilerde neden bu kadar çok kişinin ABD emperyalist egemen sınıfının, Rus emperyalizminin Ukrayna’yı işgalindeki eylemlerini haklı bir şekilde kınama konusundaki son derece ikiyüzlü duruşuyla aynı çizgide buluşmalarını açıklamada- bu temel belirleyici önemdedir.

Bu liberalleri ve ilericileri, ya da en azından bunların

önemli bir kısmını “kendi emperyalizmlerini” desteklemekteki aşağılık duruşlarından kurtarmak, onları bu emperyalizmin gerçekte dünyada neyi temsil ettiği ve neyi yansıttığı gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamak için şiddetli ve amansız bir ideolojik mücadele gerektirecektir. Ve bundan daha fazlası, bu sistemi devirmekten ve onun yerine kökten farklı, özgürleştirici bir sistemle değiştirmekten daha azını hedeflemeyen, esas olarak bu asalak sistemin “talihinde” çok daha az çıkarı olan, bu kapitalist-emperyalist sistem altındaki acımasız baskı koşulları altında yaşayan, dünya çapındaki yağmalardan elde edilen “ganimetlere” nazaran mevcut durumları çok daha ağır basan halk kitleleri arasında temellenecek devrimci bir hareketi -güçlü bir devrimci hareketi- öne çıkarmayı gerektirecektir.

Bütün bunlarla birlikte, bu ülkedeki ve bir bütün olarak dünyadaki durumun zaten çok yoğun ve sürekli olarak yoğunlaştığını kabul etmek ve buna göre hareket etmek çok önemlidir. Gerçekten de felaket bir şey ihtimali kendini gösteriyor, fakat aynı zamanda gerçekten özgürleştirici bir şey de var: Tam da bu ülkede, güçlü kapitalist-emperyalist baskıcıların halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini kıracak, bu sistemin ölümcül pençesini bu ülkenin sınırlarının çok ötesinde zayıflatacak, bugün halen kapitalizm-emperyalizmin egemen olduğu bir dünyaya devrimci bir ilham verecek ve bunun içerdiği tüm dehşetler karşısında pozitif şok dalgaları gönderecek gerçek bir devrim!

Referanslar:

1)Utanmaz Amerikan Şovenizmi: ABD Emperyalizmini “Otoriteryanizm Karşıtlığı” Maskesiyle Desteklemek | Yeni Komünizm # (yenikomunizm.com)

2)*Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?*, El Yayınları.

3)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey’de Bahsedilen Aciliyet Işığında: Yenilenmiş Bir Mücadele | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

4)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

5)Breakthroughs [Atılımlar]: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

6)1970'lerden Bugüne ABD'de Asalaklık ve Sınıfsal-Toplumsal Yeniden Düzenleme | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

“Andımız”, HDP'nin Kapatılması Tartışması ve Hakim Sınıflar Üzerine

İslamcı Türkçü faşist rejim Garê'de uğradığı hezimet sonucunda, üzerinden yükseldiği gerici şoven kutuplaşmayı daha da derinleştirmiş ve HDP'nin kapatılması için “HDP ile hesaplaşmadan PKK'yi bitirdik diyemeyiz” mesajını vermişti. Şüphesiz bu gerici saldırı ırkçı şoven milliyetçi kutuplaşmanın bir tezahürüdür ve “*Fetihçi*” *Faşizmin Garê Hezimet*i [\[1\]](#) yazısında da dile getirdiğimiz üzere, AKP/MHP ortaklığındaki rejimin tek hedefi HDP değildir. Aynı zamanda HDP üzerinden hakim sınıfların diğer kliklerini ve genel olarak toplumdaki ilerici kesimleri de hedef alıyorlar. İslamcı Türkçü faşist rejim toplumu kendi emelleri temelinde yeniden kutuplaştırmakta, hâkim sınıfların “muhalif” kesimlerini ve liberal kesimleri bu kutuplaşma temelinde hareket ettirmek istemektedir.

“Andımız”, “Birlik” ve Ayrışım Üzerine

2013 yılında kaldırılan Öğrenci Andı'nın geri getirilmesine

yönelik başvurunun kabul edilmemesiyle ilgili Danıştay kararına yönelik başlayan tartışmalar, yukarıda sözünü ettiğimiz gerici şoven kutuplaşmanın bir parçası olarak sürdürülmüştür.

Bir yandan MHP lideri Devlet Bahçeli'nin "HDP'li bölücülerin fezlekelerinin TBMM'ye gönderilip milli dayanışma şuurunun çelikleştiği bugünlerde Öğrenci Andı kararı pimi çekilmiş bir bombadır" açıklaması AKP ile anlaşmazlıklara dikkat çekerken, diğer yandan Erdoğan'ın "Milli andımız İstiklal Marşımızdır" sözleri ise yeni rejimin nasıl olması ve ifa edilmesi üzerine iktidar ortakları arasındaki tartışmaya işaret etmektedir.

Erdoğan dolaysız olarak İstiklal Marşı'ndaki Türkçü ve İslamcı buyruğun yegane ant olması gerektiğini vurgulamakta ve beri yandan ise Bahçeli'ye adeta "bunun nesine karşısın" demektedir. MHP İslamcı Türkçü rejimi "devletin ve milletin selameti" için kabul etse de, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu unsuru olan Kemalizm'in ve onun toplum üzerindeki etkilerinin zayıflamasından rahatsızlık duymaktadır. Kemalizm olmadan Türkçülük yapılamayacağını düşünmektedir. Ve öğrendiği ezen ulus şovenizmini yeni rejim altında devam ettirmek istemektedir.

"Andımız" şoven tartışmalarının diğer bir ucunda ise Kemalistler bulunmaktadır. Erdoğan'a yönelttikleri "neden rahatsız oluyorsun, açık söyle" sorularının ardından "Ne mutlu Türküm diyene!" sloganının atılması ve "Andımız, PKK ile işbirliği içerisinde kaldırıldı" söylemleri, mevcut gerici rejimin güçlendirilmesinden başka bir şey değildir. Zira Erdoğan "sözde Türkiye'nin çıkarlarını savunanlar terör örgütleriyle yan yana duruyorlar" diyerek, "muhalefetten" yükselmekte olan şovenist "serzenişleri" kendi hanesine yazmaktadır.

Daha önceden de dile getirdiğimiz üzere Türk şovenizmi, bu sistemin kuruluşunun temelini oluşturmaktadır ve ona içkindir. Hakim sınıfların çeşitli klikleri arasında farklılıklar

olmakta beraber, onların birlik zeminini oluşturan önemli şeylerden biride Türk şovenizmi yani hakim ulus anlayışıdır:

“Biraz daha derinlere inelim: Hakim ulus anlayışı -Türklerin kurucu unsur oldukları, diğer milletler karşısında üstün ve ayrıcalıklı oldukları, ayrıca Türkiye’nin diğer ülkelerden aslında çok daha güçlü ve çok daha değerli olduğu şeklindeki bariz şovenizm- bu sistemin başından itibaren tüm kurumlarına ve devam eden işleyişine yerleşiktir. Ve bu durum, şu ya da bu hükümete önderlik eden tekil kişilerin faşist ve ırkçı olmalarından ötürü -ki tamı tamına böylelerdir- kaynaklanmamaktadır.” [\[ii\]](#)

HDP’nin Kapatılması

24 Haziran seçimlerinden sonra 12 HDP milletvekilinin vekilliklerinin düşürülmesi, HDP’li belediyelere adeta sömürge valilikleri biçiminde kayyumların atanması ve bazı belediyelerin mazbatalarının verilmeyerek, seçim sonuçlarının tanınmaması, rejimin HDP üzerindeki baskısının boyutunu apaçık göstermektedir.

HDP 2015 Haziran genel seçimlerinde %13,12 oy almasının ardından İslamcı Türkçü faşist rejimin saldırılarının önemli bir merkezi olmuştur. “Ben parti kapatmaya karşıyım”, “Parti kapatma dönemi bitti” diyen Erdoğan, özellikle 2018’de Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ’ın tutuklanmalarından sonra HDP’yi aleni bir şekilde hedef göstermiş, HDP’nin kapatılmadan “işlevsiz” hale gelebilmesi için gerici rejiminin olanaklarını seferber etmiştir. AKP içerisindeki “Milli Görüş kökenli” kadroların, siyasi partilerin kapanmasına karşı oluşlarından hareketle böylesi bir “yol” izlenmiştir. Lakin rejimin hem uluslararası hem de bölgesel olarak yaşadığı sıkışmışlık hali ve çelişkileri, hâkim sınıfların diğer kliklerinin görece güç kazanması ve HDP’nin dolaylı olarak, “demokrasi kazansın” anlayışı altında bu klikleri desteklemesi, AKP’nin temsil ettiği rejimin çelişkilerinin derinleşmesine neden olmuştur.

AKP'nin bir diğerk çelişkisi ise gerek MHP'nin gerekse oy potansiyeli zayıf olan ama siyasi arenaya belirli bir etkide bulunabilen faşist Vatan Partisi'nin "PKK'ye karşı mücadele, HDP'ye karşı mücadeleden geçer" konsepti tarafından gergi misali sürekli gerilmesi de önemli bir faktördür. Hatırlanacağı üzere, faşizmin Garê hezimetini sonrasında Vatan Partisi ve MHP aynı fotoğrafta kalmışlar, -Perinçek "MHP'nin başına geçmek şereftir" demiş- ve Bahçeli "HDP şimdi kapatılmıyacaksa ne zaman kapatılacak?" diyerek AKP'ye serzenişte bulunmuştu.

HDP'nin kapatılması girişimi "HDP üyelerinin beyan ve eylemleriyle devletin milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı, ortadan kaldırmayı amaçladıkları" iddiasıyla Anayasa Mahkemesi'ne intikal etmiş ve işler, rejimin "adalet" sisteminde o kadar hızlanmış durumdadır ki, hatta AYM şimdiden bir raportör bile atamıştır.

Beri yandan ise hâkim sınıfların Kemalist klikleri, HDP'nin kapatılması girişimine ilişkin "tepkilerini" dile getirmişler. Şüphesiz bu tepkiler daha ziyade, kendilerinin ifade ettikleri biçimde "tek adam rejimini güçlendirme"ye kaşı olmak temelindedir. Onlar açısından HDP üzerinden Kürt ulusunun baskı altına alınması ve gadre uğratılması gündem bile değildir. CHP yaşananlara ilişkin "hukuk devleti", "parlamentar rejim" ve "demokrasi" vurgusu yaparak Millet İttifakı'nın "lokomotif" gücü olduğunu göstermeye çalışmaktadır. İyi Parti ise, HDP'nin kapatılma girişimine cepheden tavır almamakla birlikte, AKP-MHP güruhunun da yanında durmak istememektedir. Meral Akşener, "İyi Parti, her zaman milletin yanında, demokrasinin yolundadır. Mesela İyi Parti, sandıkta başkasına oy verdi diye, millete bela okumaz. Mesela İyi Parti, itirazı olan gencine, esnafına, çiftçisine terörist demez. Mesela İyi Parti, millet şehidine ağlarken, lebalep kongrelerde sırta sırta konuşmalar yapmaz" diyerek, hükümeti eleştirmekte ve kendi tabanıyla da karşı karşıya gelmemeye çalışmaktadır.

Millet İttifakı içerisinde yer almamakla birlikte, 31 Mart'ta major bir etkiye bulunan HDP'nin kapatılması ya da işlevsizleştirilmesi, Millet İttifakı'nın da zayıflatılması ve geriletilmesi temelinde de düşünülmektedir.

Hâkim sınıfların muhalif klikleri içerisinde temel bir birlik olmakla birlikte, Millet İttifakı'nın korunması ve güçlenmesi hususunda, ele alışa dair görüşlerde, her parti içerisinde farklılıkların olduğu gözlemlenmektedir. Özellikle, İstanbul Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun Pervin Buldan'ı araması ve "demokrasinin mihenk taşlarını birlikte örmeye devam edeceğiz" demesi ve yine karşılıklı Newroz kutlamaları, farklı ele alış hallerine örnektir. İmamoğlu Millet İttifakı'nın güçlenmesi için Kürt halkının desteğinin önemini görmekte, yine hem liberallerin hem de liberal solun desteğini alabilmek için HDP'nin oynayabileceği rolü anlamaktadır. Bundan ötürü de "demokrasi mihenk taşı" birlikte örmek için HDP ile aynı karede yer alarak, Kılıçdaroğlu'ndan ve Akşener'den farklı tavır takınmaktadır.

Bir Kez Daha 'Demokrasi' İllüzyonu Neyi İfade Eder?

HDP'nin kapatılması üzerine yürüyen tartışmalarla birlikte, ilerici ve kimi "radikal" sol cephede -ki bunların arasında

kendisini devrimci olarak tanımlayan da var- “geleneksel bilgelige” dönüş oldu. “Demokrasi”, “hukuk”, “hukuk devleti”, “hukukun üstünlüğü”, “halkın iradesi olarak seçimler” gibi çeşitli düşünüş biçimleri kendini gösterdi. HDP’ye yönelik yapılan saldırıların “hukuksal” olmadığı ve “siyasi” olduğu vurgusu en fazla göze çarpanlar arasında.

Yenikomunizm.com sitesinde daha önce de dile getirdik

“Yaygın olan kanının aksine, hukuk, devlet üstü ya da devletin özerk dokunulmaz bir alanı değildir, soyut bir niteleme sıfatı hiç değildir. Hukuk bir üst yapı kurumudur. Bir hakim sınıf aracı olarak devlet, birey, toplum, altyapı ve üstyapısal kurumların birbirleriyle olan ilişkilerini belirli bir düzene sokmak için hukuka sahip olması gerekir.” [\[iii\]](#)

Hukuk verili sınıf ilişkileri içerisinde, “iç çelişkilerinin yumağına dolanmamak” için tutarlı bir bütüne sahip olması zorunluluğunu taşır. Erdoğan’ın temsil ettiği rejim, hem uluslararası hem de bölgesel zorunluluklarından ötürü evrensel burjuva demokratik normları tam olarak askıya almamakla birlikte, yine İslamcı Türkçü faşist rejimin yapısı ve işleyişinden doğan zorunluluklar gereği, evrensel burjuva demokratik normları kimi zaman “bükmekte”, kılıf aramakta ve bazen de tanımadığını açıkça söylemektedir. Bu mevcut rejimin “hukukudur”. Ve bu hukuk bu rejimin yapısına ve işleyişine içkindir, üstünde değildir!

En demokratik sistemde bile, demokrasinin özü, sınıf ilişkilerini gizlemek ve ezen ezilen çelişkisinin “demokratik” biçimde bastırılmasını sağlamaktan başka bir şey değildir. Bob Avakian’ın da söylediği üzere “Gerçekte seçimler, ‘halkın’ ‘iradesinin’ veya ‘egemenliğinin’ bir ifadesi değil, kapitalist sınıfın toplumda yönettiği ve ezdiği sınıflar ve gruplar üzerindeki sömürsünü ve tahakkümünü, diktatörlüğünü sürdürmesini sağlayan sürecin ifadesidir.”

Yine diğer bir illüzyon ise, demokrasinin gerçekleşebilmesi için seçimler yoluyla ortaya çıkan “halk iradesine” saygı duyulması gerektiğidir. Bu burjuva nosyon Marx’tan beri, komünist devrimci hareket içerisinde tartışılmaktadır. Demokrasi yani halkın kendisini yönettiğinin söylendiği rejim biçimi, kapitalist üretim ilişkilerini ve buna bağlı olan sınıf ilişkilerini yansıtır, korur ve güçlendirir. Burjuva çağının çocuğu olan demokrasiyle, halkın kendisini “seçimlerle” yönettiği yanılsaması yaratılır. Ve insanların dört yılda bir sandığa giderek “demokrasi sınavı” vermesi gerektiği söylenir. Bu gerçekleşmediğinde ise “bir sonraki seçimler” ya da “demokrasinin işleyişine ket vuranların durdurulması zorunluluğu” dilendirilir. Halbuki en demokratik sistemde bile, demokrasinin özü, sınıf ilişkilerini gizlemek ve ezen ezilen çelişkisinin “demokratik” biçimde bastırılmasını sağlamaktan başka bir şey değildir. Bob Avakian’ın da söylediği üzere “Gerçekte seçimler, ‘halkın’

‘iradesinin’ veya ‘egemenliğinin’ bir ifadesi değil, kapitalist sınıfın toplumda yönettiği ve ezdiği sınıflar ve gruplar üzerindeki sömürsünü ve tahakkümünü, diktatörlüğünü sürdürmesini sağlayan sürecin ifadesidir.” [\[iv\]](#) Bu demokratik normların ve kapitalist toplumdaki seçimlerin hiçbir şey olmadığı, insanlığın kurtuluşu mücadelesinin katiyen kullanılmayacağı anlamına gelmez. **Fakat bunlardan olmadıkları ve asla olmayacakları “halkın iradesi” gibi bir rolü beklemek ham hayaldir!**

Çıkartılması Gereken Sonuçlar

İslamcı Türkçü faşist rejim, ezen ulus şovenizmiyle toplumu gerici temelde kutuplaştırıyor. Bununla birlikte HDP’nin kapatılması girişimi vasıtasıyla Kürt ulusu üzerindeki baskıyı daha derinden uyguluyor. HDP’nin olası kapatılması, Kürt ulusal hareketi üzerindeki baskı zincirlerinin daha da sıkılaştırılması içindir. HDP kapatılmasa bile, birçok HDP’liye siyaset yasağı konarak, HDP’nin Kürt kitleleriyle olan ilişkisi zayıflatmak istenmektedir. Şimdiye kadar vekilliklerin düşürülmesi ve Kürt illerine atanan kayyumlar bu siyasetin göstergesidir.

Rejimin saldırılarının önemli ayağını Kürt ulusu oluşturmakla birlikte, diğer bir ayağı ise Millet İttifakı’nın zayıflatılması ve geriletilmesidir. AKP ve MHP’nin 31 Mart seçimlerinde Ankara ve İstanbul’u kaybetmesi ve mütemadiyen Millet İttifakı’nın oy potansiyelinin yükselmesi, MHP’nin baraj altında kalması, AKP’nin elini zayıflatan bir durumdur. AKP hala Türkiye’nin en fazla oy alan partisi olmakla birlikte, toplumun geniş kesimlerinde, gençlerde, kadınlarında ve özellikle de genç kadınlarda oluşan rahatsızlık, gerici rejimin geleceğine yönelik kaygılanmasına neden olmuştur. Millet İttifakı içerisinde yer almamakla birlikte, 31 Mart’ta majör bir etkide bulunan HDP’nin kapatılması ya da işlevsizleştirilmesi, Millet İttifakı’nın da zayıflatılması ve geriletilmesi temelinde de düşünülmektedir.

Demokrasi ve seçimlerin doğası verili sınıf ilişkilerin gizlenmesi ve pekiştirilmesinden başka bir şey değildir. Bununla birlikte, demokratik normların ve sivil hakların İslamcı Türkçü faşist rejim tarafından gasp edilmesi ve hatta çıkarlarına göre uygulanması kabul edilmemelidir. **Çünkü gerek vekilliklerin düşürülmesi, gerek kayyumların atanması gerekse de HDP'nin kapatılması faşist rejimin daha fazla güçlendirilmesi ve gelecek stratejisinin hayata geçirilmesi temelinde gerçekleşmektedir. Tüm bunların hangi temelde olduğunu ve neyin zeminini hazırladığını doğru anlamak gerekir.**

Bu rejimden ve onun caniyane uygulamalarından rahatsızlık duyan her kesimin ve herkesin seslerini daha fazla yükseltmeleri ve olup bitene yüz çevirmemeleri gerekir. Söz konusu Kürt ulusu olduğunda uygulanan baskı ve şiddetin “normalleşmesi”, “daha önceden de başımıza geldi” diyerek öyküleştirmesi kabul edilmemelidir. Bu tamamen inceltilmiş ezen ulus şovenizmiyle örülü bir bakış açısıdır. **HDP'nin kapatılması ve milletvekilliklerinin düşürülmesi de dahil olmak üzere, faşizmin tüm saldırılarına karşı kararlılıkla mücadele etmemiz gerekir. Bununla birlikte, tüm bu gereksiz acılardan kurtulmamızı sağlayacak gerçek bir devrim için, devrim hareketinin inşası temel görevimizdir. Hangi özgülde, ne yapıyorsak yapalım, yaptığımız her şey devrimle ilgilidir, daha azı değil!**

[i] <http://yenikomunizm.com/fetihci-fasizmin-gare-hezimet/>

[ii]

<http://yenikomunizm.com/fasizm-ve-linc-kulturu-tum-bunlarin-olmadigi-bir-dunya-icin-gercek-kurtulus/>

[iii] <http://yenikomunizm.com/anayasa-mahkemesi-hukukun-ustunlugu-ve-fasist-rejim/>

[iv]

<http://yenikomunizm.com/secimlerin-dogasi-gorevi-ve-sinirliliklari-hakkinda-bob-avak>

Niçin Öncü Bir Partiye İhtiyacımız Var?

Editörün Notu: Aşağıdaki makale ilk kez 31 Ağustos 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #921 içinde yayınlanmıştır. Bu makale Bob Avakian'ın “MLM vs. Anarchism” yazı dizisi içinde yer almaktadır. Kaynak için bkz: [MLM vs. Anarchism: Why Do We Need A Vanguard Party \(revcom.us\)](#)

Anarşizmin öne sürdüğü temel noktalardan biri, öncü bir partiye ihtiyaç bulunmadığı ve bunun pozitif bir role sahip olmadığıdır. Böylesi öncü partilerin özgürleşmenin önünde engel olduğunu, elitist ve gereksiz hiyerarşik yapıları kurduklarını, ayrıca iktidara geldikleri yerlerde bu tür öncülerin kaçınılmaz olarak yeni baskıcı ve zalim yönetici klikler haline geldiklerini öne sürerler. “The Who” grubunun 60’lar ve 70’lerin başlarındaki şarkısıyla aynı nakaratı tekrar ederler: “Yeni patronla tanışın, aslında eski patronun aynısı... umarım yeniden keriz yerine konulmayız.” Bu sözler, küçük burjuva güçler arasında çok yaygın bir nakarattır. Ayrıca radikal küçük burjuva güçlerin birçoğunun kendiliğinden bakış açısıyla da “akortlu” bir görüşür.

Bu mesele “Eğer Devrim Yapma Konusunda Ciddiyseniz Niçin Gerçekten Bu Tür Bir Partiye İhtiyacınız Var?” başlıklı makale içinde doğrudan ele alınmıştır (Makale bazen “Little Steven Makalesi” olarak da anılır, çünkü Little Steven Van Zandt’ın* bir partinin nelerin yapılması gerektiğini söylemesine ihtiyacın bulunmadığı veya bundan hoşlanmama temasını içeren bir parçasındaki sözlerle ilişkindir). Bu makalede de

belirtildiği üzere, evet öncü bir parti mevcut ve bunun var olması gerekiyor; çünkü komünistler devrime otostop çekecekleri bir yolda olmak; ya da kitlesel bir devrimci ayaklanmanın sırtına binerek iktidara gelip sonrasında yeni bir sömürücü grup haline gelmek istemiyorlar. Öncü bir partinin var olması gerekli; çünkü, sınıflara bölünmüş bir toplumdaki çelişkiler göz önüne alındığında, sömürücü sistem ve bu sistemi temsil eden ve onu yöneten sınıf güçleri, en nihayetinde böylesi bir öncü parti olmadan devrilip ortadan kaldırılamaz.

Şimdi (bu yazı dizisinin [ilk bölümünde](#) söylediğim gibi), yeni bir yönetici ve sömürücü klik olma arayışı içinde bulunan ve bunu hayata geçirmeye çalışan çeşitli güçlerin komünist bir parti içinden ortaya çıkması durumu oldukça gerçek bir fenomendir. Daha spesifik olarak, sosyalist toplumun ve komünist öncünün içinde kapitalist yolu seçen ve kitleler üzerinde kapitalist sömürü sistemini ve burjuva diktatörlüğünü sürekli olarak yeniden kurmaya çalışan insanlar olacaktır.

Sosyalist bir toplumda kitlelerin kapitalist restorasyonu destekleyen bu tür programların ve güçlerin esas doğasını tanıması ve buna karşı devrimci mücadele yürütülmesine öncülük edebilmesi belirleyici bir meseledir. Dahası, kitleleri ve toplumu devrimcileştirmenin ve dünya proleter devriminin bir parçası olarak komünizme doğru ilerletmenin önemli bir yönü olarak partiyi sürekli olarak devrimcileştirmek çok önemlidir.

Bununla birlikte öncü bir partiye duyulan ihtiyaç esas olarak komünistlerin öznel arzuları veya niyetlerinden kaynaklanmaz. Sınıflara bölünmüş toplumun temelindeki çelişkilerden ortaya çıkar (Kafa/kol emeği arasındaki çelişkilerin yanı sıra diğer büyük toplumsal çelişkiler de buna dahildir). Sosyalist toplumdaki durum, kapitalist toplumdakinden niteliksel olarak farklı olsa da eski sistemin devrilmesinden ve yeni sosyalist bir toplumun kurulmasından sonra bile öncüye duyulan ihtiyaç devam edecektir.

“Eğer basit bir şekilde “öncü rol oynayan bir parti olmasın, bir devletimiz de olmasın” diyorsak, bu durumda burjuva güçlerin önderliği ve egemenliği kendi rolünü oynayacak demektir.” – Bob Avakian

Sosyalizmde, bu çelişkileri (toplumdaki farklı gruplar arasındaki bu farklılıkları ve eşitsizlikleri) her aşamada mümkün olan en yüksek derecede sınırlayabilirsiniz ve sınırlamalısınız da; fakat bunların hemen ya da çok kısa bir sürede üstesinden gelemersiniz. Ve eğer hemen bunların ötesine geçmeye çalışırsanız veya görmezden gelerseniz sosyalizmi sabote edersiniz ve burjuvazinin şu veya bu şekilde yeniden iktidara gelmesini kolaylaştırırsınız. Burada yine birkaç yazımda vurguladığım önemli bir nokta var: Sosyalizmle birlikte kitleler ekonominin efendisi ve bir bütün olarak toplumun yöneticileri olurlar, ancak bu görecelidir ve mutlak değildir. Çelişkilerden kaynaklanan hareket halindeki bir şeydir; ve K.Venu’ya** karşı polemikte işaret edildiği gibi, kitlelerin sosyalist toplumun efendileri olarak bu rolü “hem toplumun tüm alanlarına kendi katılımlarıyla doğrudan ifade edilir, hem de her şeyden önce devlet ve öncü parti olmak üzere bir dizi araç aracılığıyla temsil edilir.”***

Başka bir deyişle, eski sistemin yıkılmasından sonra bile, topluma kapitalizmden arta kalan temel çelişkilerden kaynaklı sınıfsal ayrımların damgasını vurduğu müddetçe kitlelerin toplumun efendileri olarak genel rollerini yerine getirmeleri ve bu rolü, içerdiği tüm çelişkilerle birlikte, partinin ve partinin öncü rolü olmaksızın giderek daha fazla üstlenip uygulamasının başka bir yolu yoktur. K. Venu'ya karşı polemik şöyle devam eder: "Kapitalizmden komünizme geçişi dünya çapında karakterize eden çelişkiler göz önüne alındığında, eğer Parti, proleter devlet içinde sahip olacağı öncü rolü oynamazsa, bu rol diğer örgütlü gruplar -burjuva klikler- tarafından oynanacaktır. Ve çok geçmeden devlet artık proleter değil, burjuva bir devlet olacaktır."****

Toplumu Yönetmek için Kitlelere Önderlik Etmek

Bu meseleye önemli bir yönüyle, yani kafa/kol emeği arasındaki çelişki (el emeği ile zihinsel ya da entelektüel emek arasındaki çelişki) üzerinden bakalım. Gerçek şu ki, sosyalist toplumun işlemesi ve ilerlemesi için, önderlik ve idarenin görevlerinin ve daha genel olarak entelektüel emeğin çeşitli alanlarının yerine getirilmesi gerekiyor. Ve bu durum, işleri yapabilmek için gerekli eğitim ve becerilere sahip kişilerin olmasını gerektirir. Sosyalist toplumda, entelektüel emek doğrultusunda kitleleri giderek daha fazla öne çıkarabilecek olsak da, kafa/kol emeği arasındaki çelişkiyi tek seferde ya da çok kısa bir süre içinde aşamayacağız. Ve bununla birlikte yönetme/yönetilme çelişkisinden de kurtulamayacağız. Kitlelerin toplumun efendileri olarak rollerini giderek daha fazla oynamaları için öncü karakterde bir önderliğe ihtiyaç duyulacaktır. Bu tür bir işbölümünü gerekli kılan, altta yatan maddi koşulları (veya çelişkileri) bütün tarihsel süreç boyunca kökten söküp dönüştürmenin haricinde, bu ihtiyacın ötesine geçemeyeceğiz. Aynı zamanda bu maddi değişimlere eşlik etmesi gereken üstyapıdaki (siyasi yapı, kurumlar ve kültür alanı dahil bütün bir ideolojik alanda) dönüşümleri gerçekleştirmek gereklidir.

Eğer basit bir şekilde “öncü rol oynayan bir parti olmasın, bir devletimiz de olmasın” diyorsak, bu durumda burjuva güçlerin önderliği ve egemenliği kendi rolünü oynayacak demektir. Kafa/kol emeği arasındaki çelişkiden (ve eski toplumdan “kalan” diğer büyük toplumsal çelişkilerden) yararlanacaklar, bu çelişkileri ve siyasi ve ideolojik olarak nasıl ifadesini bulduğunu yakalayacaklar ve (teolojik terminolojiden ötürü kusura bakmayın) burjuva devletini ve burjuva üretim tarzını *dirilteceklerdir*.

Kitleler, devrim olasılığını tartışırken sık sık tüm bu bilimsel, tıbbi, idari, yönetsel ve benzeri çalışma alanlarına ilişkin “*Fakat bizler bütün bunları nasıl yapacağımızı bilmiyoruz*” der. Bazen aralıksız şekilde burjuva propagandasının, onun dünya görüşünün ve metodolojisinin sürekli teşvik edilmesi nedeniyle, kitleler bunları nasıl yapacaklarından, hatta bütün bunları nasıl öğrenebileceklerinden dahi şüphe duyarlar. Fakat işin aslı, bu alanlarda ve toplumun tüm alanlarında uzmanlaşmayı öğrenebilirler. Bununla birlikte tüm bunları öğrenecek olsalar da, bunlara aşamalı olarak hakim olabilmeleri için kesin olarak bir önderliğe ihtiyaçları olacaktır.

Burjuvazi ve onun tüm uşakları bir gecede yeryüzünden bir anda ortadan kaybolursa, kitleler tüm bunları nasıl yapacaklarını anında bilirler mi, veya hepsini çok kısa bir sürede ve önderlik olmadan öğrenebilirler mi? Bu soruyu dürüstçe ve her türlü bilimsel yaklaşımla inceleyen herkes, basitçe bir cevap vermek zorunda kalacaktır–Hayır. Bu alanlarda gerekli tecrübe, bilgi ve becerileri edinme ihtiyacı duyan kitlelerin öneminin yanı sıra, Lenin’in yaptığı açıklamada bunun bir başka önemli boyutu daha vardır: Lenin, ekonominin kapitalist örgütlenmesi olmadan da, polis ve burjuva devlet ordusu olmadan da düzeni sağlamanın ve toplumun işleyişini sürdürmenin mümkün olduğunu kitlelerin ve toplumun öğrenmesi gerektiğini söyler. Kitlelerin, toplumu kendilerinin de yönetebileceklerini öğrenmesi gerekiyor. Kitlelerin bu yönetim sürecinin

proletaryanın çıkarlarına uygun olarak ve giderek toplumun efendisi haline gelmesi temelinde niteliksel olarak eskisinden çok daha iyi bir şekilde yapılabileceğini; sermayenin egemenliği için kapitalist birikim sürecinin “ya sermayeyi zenginleştirirsin ya da işsiz kalır hiçbir geçim kaynağın olmaz” şeklinde bir zorunluluğun aslında bulunmadığını görmeleri gerekiyor.

Kitlelerin bu süreçte hem eski düzeni yıkmak hem de toplumun her alanını ele geçirmek ve dönüştürmek için devrimi sürdürmek ve tüm bunları dünya proleter devriminin bir parçası olarak yapmak için kendilerine önderlik edecek komünist bir öncüsü olmazsa, bu durumda kitlelerin toplumu ve ekonomiyi işler hale getirmenin tek alternatif yolu olarak içerdiği tüm işkence ve eziyetle birlikte kapitalist birikim sürecinin ve burjuvazinin egemenliğinin geri gelmesinden ve buna boyun eğmeyi kabul etmekten başka bir seçenekleri de olmayacaktır. Kitleler bu konuda biraz fikir sahibidir; devrimden ve toplumu yeniden inşa etmekten bahsettiğimizde bizlere sık sık şöyle diyorlar: “İyi de bizler tüm bunları nasıl yapacağımızı bilmiyoruz ki... Biraz gerçekçi olalım, bizden tüm bunları yapmamızı nasıl beklersiniz? Böyle bir eğitimimiz yok. Bütün bu bilim, tıp ve idare işleriyle öyle bir anda nasıl baş ederiz?”

Mesele şu ki, kitleler tüm bunları öğrenmekten ve tüm bu alanların efendisi olmaktan aciz değildir; bununla birlikte bütün bunları yapamayacaklarına dair sürekli olarak burjuva propagandasıyla bombardımana tutulmuşlardır. Gerçek şu ki -ve kitleler bu konuda ısrar etmekte haklıdırlar, devrim yapma ve toplumu yeniden kurma sorunuyla boğuşurken sık sık bunu yaparlar- bunların hepsini aynı anda yapamayacaklar. Kitleler açısından sürekli, çetin ve karmaşık bir mücadele gerekecektir. Kitlelerin içinden sadece birkaç kişinin değil, kitlelerin daha geniş ve en geniş katmanlarının toplumun bu çeşitli alanlarında gerçekten ustalaşması gerekecektir. Bu mücadeleyi nihai hedefe kadar ilerletmek için, hem temel ilkeleri açısından hem de farklı bilgi ve faaliyet

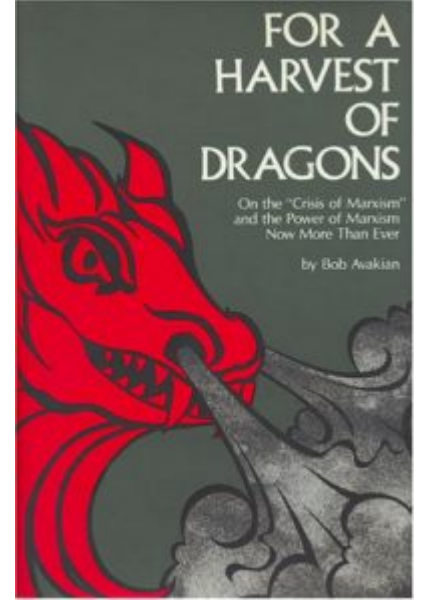
alanlarındaki birçok farklı özgün çelişkiye uygulanması için kitlelerin artan şekilde Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavraması gerekecektir. Bu durum, komünist bir dünya nihai amacına ulaşılan kadarki her aşamada, MLM'nin ilke ve yöntemlerine dayanan ve bunu uygulayan bir öncünün önderliğini gerektirecektir.

Burjuva propagandası tarafından sürekli olarak bombardımana tutulmalarına ve bunun oldukça gerçek etkilerine rağmen, temel halk kitleleri bu major farklılıkların (kafa/kol emeği arasındaki çelişki gibi) üstesinden gelinmesi konusunda, bunların yapılamayacağına -ve aslında yapılmaması gerektiğine- inanmaya daha meyilli olan küçük burjuva tabakalardan gerçekte çok daha geniş bir anlayışa sahiptir.

Önderlik İhtiyacı

Şimdi belirtildiği gibi, önderlik ihtiyacı ve bu ihtiyacı doğuran temel çelişkiler akut çelişkilerdir. Bu durum Partimizin ve Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) teori alanında (tarihsel deneyimin olumlu ve olumsuz yönlerinin özetlenmesi de dahil olmak üzere) ve pratikte boğuştuğu çok keskin bir çelişkidir.

Bu çelişki, partinin önder kademeleri ile parti önderliğini takip eden parti içindeki ve dışındaki kitleler arasındaki ilişkide yoğun bir ifade bulur. Özellikle sosyalist toplumda, bu aslında dünya çapında kapitalizmden komünizme geçiş dönemi olarak sosyalizmi tanımlayan çelişkilerin yoğunlaşmış bir ifadesidir. Fakat bir kez daha, bu çelişkileri görmezden gelmek veya küçümsemek -bunların var olmadıklarını veya hızla silinebileceklerini sanmak ya da süpermen gibi tek bir müdahale ile bunların aşılabileceğini varsaymak- bu çelişkileri kitlelerin çıkarları doğrultusunda, yani komünizme ilerleme ve gerçek dünyada bu çelişkilerin gerçek sınıf mücadeleleri ile üstesinden gelerek çözümü yönünde hiçbir şey sağlamayacaktır.

Bu durum, Partinin kendisini öyle veya böyle aslında bir burjuva yönetici klikten hiç bir farkı olmayan yönetici bir grup olarak konsolide etmesinin kaçınılmaz olduğu anlamına gelmiyor. İlk olarak Marx (ve Engels) tarafından ortaya konulan ve Lenin tarafından da tekrarlanan (örneğin “Devlet ve Devrim” içinde) proletarya diktatörlüğünün yeni bir devlet türü olması gerektiği ilkesinin derin bir önemi vardır. Bu yeni devlet biçimi, önceki tüm devletlerden niteliksel olarak farklıdır. Ve bu ilke, yani proletarya diktatörlüğünün yeni ve niteliksel olarak farklı bir devlet biçimi olduğu ilkesi, sosyalist toplumu bir geçiş evresi olarak belirleyen tüm çelişkileri çözmek için gereken bütün bir tarihsel süreç boyunca kavranmalı ve uygulanmalıdır.

Kitleleri devletin yönetimine çekme ve toplumun her alanını yönetme ve işletme görevi -üstyapının her alanında ve ekonomik temelde uzmanlıklarını artırmak için- bilinçli-vicdani bir şekilde, yoğun bir sınıf mücadelesi aracılığı ile, helezonik bir tarzda bir yandan kitleler ile onların gerçek öncüleri arasındaki, diğer yandan kapitalist yolu seçen otorite sahipleriyle çok yönlü yüzleşmelerin belirleyici noktalarına tekrar tekrar ulaşarak mücadele edilmesi ve gerçekleştirilmesi gereken bir meseledir.

Ancak Partinin rolü, hiçbir şekilde esas olarak olumsuz

ifadelerle sunulmamalıdır! *Ejderhaların Hasadı İçin* kitabında yer alan Lenin'in *Ne Yapmalı?* eserindeki belirleyici noktayı (K.Venu'ya karşı polemikten bu konu yeniden vurgulanmıştır) noktayı aklımızda tutalım. Parti ne kadar yüksek örgütlü ve merkezleşmişse, ne kadar devrimcilerin gerçek öncü örgütüyse, devrimci mücadelede kitlelerin rolü ve inisiyatifi de o kadar büyük olacaktır. Daha azı değil, bu rol çok daha büyük olacaktır. Bu durum, hem Sovyetler Birliği'nde hem de Çin'deki proleter devrimin ve sosyalist devletlerin güncel tarihinde açıkça ve güçlü bir şekilde kanıtlanmış bir şeydir.

Ejderhaların Hasadı İçin kitabında ve K.Venu'ya karşı polemikte vurgulandığı gibi: "Hiçbir yerde böyle bir parti olmadan böyle bir [proleter] devrim yapılmamıştır ve böyle bir partinin olmadığı hiçbir yerde, bilinçli devrimci bir mücadelede ezilen halk kitlelerinin inisiyatifi açığa çıkartılamamıştır." Özellikle son kısım çok önemli bir noktadır. Tüm devrimlerin bu en radikal ve özgürleştirici olanının (ya da bu devrimdeki ilk büyük sıçramanın, yani kapitalist sistemi devirmenin) böylesi bir parti olmadan asla yapılamayacağı kısmı değil; fakat böyle bir partinin olmadığı hiçbir yerde ezilen halk kitlelerin bilinçli devrimci mücadelede inisiyatiflerinin açığa çıkartılamadığı da ayrıca doğrudur.

Parti ne kadar öncü rol oynarsa, kitleler de o kadar özgürleşir ve inisiyatifleri bilinçli devrimci mücadele içinde ifade edilir. *Ejderhaların Hasadı İçin* çalışmam içinde belirttiğim gibi, "öncü bir partinin yozlaşabileceğini, kitleler üzerinde baskıcı bir aygıtla dönüşebileceğini ve bu nedenle böyle bir partiye sahip olmamanın aslında daha iyi olduğunu iddia etmek, aslında en baştan devrim olmaması gerektiğini savunmak demektir; bu durum elbette böyle bir partiyi gerekli kılan çelişkilerin ve maddi ve ideolojik koşulların dönüştürülmesini, bütün sınıfsal ayrımların ve dolayısıyla en nihayetinde bir öncü partiye duyulan ihtiyacın da ortadan kaldırılması için böylesi bir partinin önderliğine

duyulan ihtiyacı ortadan kaldırmaz.”

**Little Steven* veya *Miami Steven* olarak da bilinen Steven Van Zandt, ABD’li bir müzisyen ve aktivisttir. Kendisi ABD’li folk-rock sanatçısı Bruce Springsteen’in E Street Band grubunda gitar çalmaktadır. (Ç.N.)

**K.Venu, sosyalizmden komünizme geçişte öncü partinin belirleyici rolü meselesini reddeden ve Marksizme sırtını dönmüş Hindistan’daki eski bir Maoist liderdir. *“Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız”*, Kazanılacak Dünya dergisi 1992/17 içinde DKP ABD Başkanı Bob Avakian, K.Venu’nun hatalı çizgisini çürütmüştür.

****“Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız”*, Kazanılacak Dünya dergisi 1992/17. s. 39.

****Kazanılacak Dünya, 1992/17. s. 42.

Bob Avakian BSS’yi (Burjuva Seçim Saçmalığını) Gözler Önüne Seriyor!

Editörün Notu: Devrimci önder ve yeni komünizmin mimarı Bob Avakian’ın 8 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanan yazısını aktarıyoruz. Kaynak için: <https://revcom.us/a/651/bob-avakian-exposes-the-bourgeois-electoral-bullshit-en.html>

Eğer Temelden Bir Değişim Görmek İstemiyorsanız – Gidin Oy Verin!

Özellikle de böylesi zamanlarda, bu sistemin suçlarına ve vahşetine karşı kitlesel bir başkaldırının olduğu zamanlarda

bize devamlı olarak gidip “Oy Vermemiz” söyleniyor. Hepsi de aynı sistemin temsilcisi olan, bu polis terörünün ve cinayetlerinin temsilcisi olan şu veya bu politikacıya elbette oy verelim. Gidip oy kullanalım ve çevreyi katleden, temellerinde beyaz ve erkek üstünlenmeciliği bulunan, insanlığa karşı her gün sayısız suç işleyen ve bunları yapmadan duramayan bu canavarca sisteme “yetki” verelim onu canı gönülden alkışlayıp destekleyelim. Kime oy verdiğinizin bir önemi yok, çünkü onların partilerine oy vereceksiniz. Bu sistemden kaynaklı problemleri çözebilmek için oy vermemiz gerekiyormuş!!! **İnsanlar daha ne kadar bu şekilde keriz yerine konulacak? Eğer gerçekten fark yaratmak istiyorsanız, insanları oy için kaydetmek yerine, devrime katmaya ne dersiniz?**

Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?

Bob Avakian’ın kritik önemdeki çalışması “**Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?**” kitabı, Selim Sezer’in çevirisiyle, El Yayınları’ndan çıktı!

Kitabın Önsözünden: “...İnsanlık, aşırı boyutlara varan ve pek çok açıdan eşi-benzeri görülmemiş sorunlarla karşı karşıya. Engin yoksulluk denizleri ve eşitsizlik uçurumları... Geleneksel cinsiyet ilişkilerinin zalimce ve sıklıkla kan dökücü bir şekilde uygulanması ve insanlığın yarısını teşkil eden kadınların her yerde boyun eğdirmeye, alçaltılmaya ve şiddete maruz bırakılması... Vahşi ve “sonu gelmez” yeni-sömürgeci savaşlar ve işgaller... Ve sonuç alıcı şekilde eyleme

geçilmemesi halinde gezegenin ekolojik sistemini ve yaşam destek sistemlerini yıkma potansiyelini taşıyan çevre krizi. Dünya, temelden devrimci değişime büyük bir ihtiyaç duyuyor.

Ancak neredeyse bütün muhalif güçler (gerici İslami güçler ve öteki köktencilikler hariç) bizim demokrasiden daha iyisini *yapamayacağımız* şeklindeki mevcut baskıcı çerçeveyi kabul ediyor. Geri kalan her şeyin korkunç sonuçlara yol açacağını, daha iyi bir dünyaya giden yolun bizzat demokratik teorinin öğretilerinde ve reçetelerinde yattığını savunuyor.

Kendini komünizmle tanımlayan pek çok kişi arasında bile, komünizmin gerekli bir bileşeni olarak burjuva çağının demokrasisinin öğretilerine inatçı bir bağlılık bulunuyor. Nitekim pek çok kişi Marksizm'in tümünü değilse de çoğunu elinin tersiyle itti ve toplumsal değişimin çerçevesi olarak 18. Yüzyıl demokrasisinin ideallerine, teorisyenlerine ve ufuklarına geri döndü.

Bu bağlamda, ***“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?”*** çalışmasının yayınlanması son derece önemli ve yerinde. Bob Avakian, demokrasi hakkındaki yanlış anlayışı ters yüz ederek bunun neden ve nasıl aşırı derecede sınırlayıcı olduğunu gösteriyor ve demokrasinin iddialarının aşıldığı bir kurtuluş vizyonu sunuyor.

Bunu sonuçları büyüktür. Zira dünyanın korkunçlukları, kapitalizm-emperyalizme, *onun* sömürü ve baskıya dayanan küresel ekonomisine, *onun* tüm bunları hayata geçiren ve pekiştiren devlet iktidarına ve politikasına ve *onun* dünyadaki tüm bu gereksiz sefalet ve acılardan sorumlu olan sistemi meşrulaştırıp rasyonalize eden ideolojisine ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Bir başka şekilde ifade etmek gerekirse, bu kitapta ele alınan meseleler, dünyanın var olan haliyle mi kalacağı, yoksa insanlığın yepyeni özgürlük ufukları açan komünist devrim yoluyla onu dönüştüreceği mi sorusuyla ilintilidir.

“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?”, güçlü bir şekilde bu momente aittir.

“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?” ilk olarak 1986 yılında yayınlandı. Avakian bu metni, ABD liderliğindeki emperyalist blok ile Sovyetler liderliğindeki sosyal-emperyalist blok arasındaki yoğunlaşan rekabetin yarattığı uluslararası zemin karşısında yazmıştı. Reagan liderliğindeki ABD yönetici sınıfı, o dönemde Sovyet “totalitarizmine” karşı bir siper olarak “Batı demokrasisi” etrafında ideolojik saldırılarını arttırmıştı. Bu aynı zamanda, Marksizm’i bir “radikal demokratik söylem” olarak “yeniden yorumlamaya” çalışan ve sosyalist projeyi demokrasinin doğrusal bir şekilde genişletilmesine dönüştüren çeşitli “sosyalist” teorisyenlerin, “Marksizm’in krizi” bayrağı altında çekicilik kazandığı bir dönemdi.

Avakian, 2005 tarihli, *From Ike to Mao and Beyond* [“Ike’tan Mao’ya ve ötesine”] isimli anı kitabında, bu kitabın amacından ve öneminden söz ediyordu. Bazı düşünceleri, faydalı bir çıkış noktası niteliğindedir:

Hem ABD’de hem de daha geniş olarak dünyada son derece büyük bir mesele olduğu için, demokrasi sorununa odaklandım. Kasten provokatif bir başlık olan *Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?* başlığıyla, demokrasiyi tarihsel bağlamına oturtan ve tarih boyunca farklı demokrasi türlerinin taşıdığı gerçek içeriği tahlil eden bir kitap yazdım. Toplumun küçük bir dilimi için demokrasi olan, ancak halkın çoğunluğunun köleleştirilmesine ve sömürülmesine dayanan antik Yunan ve Roma toplumlarına geri gittim ve bunu günümüze getirerek, ABD’nin “büyük demokrasi”sinin sınıfsız, saf bir demokrasi değil, hem ABD’de hem de dünya çapında halk kitlelerinin sömürülmesine ve ezilmesine dayanan bir yönetim ve demokrasi sistemi olduğunu gösterdim. Bir başka deyişle bunun kapitalist

ve emperyalist sisteme ve bu sisteme liderlik edip ondan kazanç sağlayan yönetici sınıfa dayanan ve tüm bunlara hizmet eden bir demokrasi olduğunu gösterdim.

Demokrasi hakkındaki pek çok yaygın yanlış düşünceyle ve yanılsamayla uğraştım ve çok övülen “Amerikan demokrasisi”nin gerçekte nasıl da net bir sosyal ve sınıfsal içeriğe sahip olduğunu – *burjuva* demokrasisi olduğunu ve gerçekte burjuva diktatörlüğünün bir biçimi, burjuva yönetici sınıfın ve kapitalist sömürü sisteminin çıkarlarına hizmet eden baskıcı bir yönetim sistemi olduğunu – gösterdim. *Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?*, her türlü baskı ve sömürü sistemine ve ilişkisine son vermek için bütün devletleri – bir başka deyişle, bütün diktatörlükleri – aşmak ve nihayet, her türden demokrasinin kurumlarına ve formel yapılarına artık ihtiyaç duymayacak ve bu kurum ve yapıları aşmış olduğumuz, toplumun bir kesimi kendi saflarında demokrasi uygularken toplumun geri kalanını üzerinde diktatörlük uygulamasına gerek kalmaksızın, insanların kendi işlerini kolektif olarak kendilerinin yürütebileceği sınıfsız bir topluma ulaşmak gerektiğini gösterdi.[1]

Şimdi, geleneksel yaygın inanışlar demokrasi ve diktatörlüğün birbirinin tam zıttı olduğunu, demokrasinin olduğu yerde diktatörlüğün olmadığını, diktatörlüğün olduğu yerde de demokrasinin olmadığını savunuyor. Avakian ise çeşitli açılardan yaklaşarak, demokrasinin bir diktatörlük biçimi olduğunu ortaya çıkarıyor.

Kitapta, adalet, demokrasi ve eşitlik hakkındaki evrensel beyanların aslında, üretici kitlelerin üretim araçlarından ayrılması – ve ABD örneğinde açık kölelik – temelinde, kapitalist üretim ilişkileri sistemindeki derin eşitsizlikleri gizlediği ve rasyonalize ettiği gösterilmektedir. Avakian aynı zamanda, burjuva toplumunun devamlı olarak, bireysel egemenliği devlet tarafından korunan, kendi kendine karar veren birimler olarak birbirleriyle etkileşim kuran atomize bireylerden oluşan bir toplum olarak idealize edilmesinin

gerçek bir ekonomik-sosyal temeli olduğunu gösterir. Bu, mülkiyet hakkının, yani burjuva mülkiyet hakkının temel ve çekirdek hak olduğu, proleterlerin ise bizzat, sermaye tarafından satılan ve sömürülen metalara indirgendiği meta üretimi ve değişim dünyasına denk düşen bir toplum temsilidir

Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?, kendi ayakları üzerinde duran bir çalışma. Fakat günümüzün bakış açısından bu çalışma, demokrasi ve sosyalist ve komünist toplum hakkında yaptığı tahlillerle birlikte, aynı zamanda otuz yıldan daha eski olan, daha büyük ve tarihsel bir projenin parçası olarak görülmelidir: Bob Avakian'ın komünizmin yeni sentezini oluşturması.

Burada, geriye dönmek gerekiyor. 1950'lerde Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restore edilmesinden yirmi yıl sonra, 1976'da Çin'de sosyalizm tersine dönmüştü. Sosyalist devrimlerin ilk dalgası sona ermişti. Artık dünyada sosyalist bir devlet yoktu. Bu devasa tarihsel geri düşüşün karşısında, bu ilk aşamanın sonunun ortaya koyduğu büyük sorular karşısında ve (eleştirel olmayan bir şekilde kabul edilen) bu deneyime yönelik saldırı ve iftiraların orta yerinde, komünist devrim yönünde yeni bir ilerleme için gerçek anlamda bilimsel bir değerlendirme temel önemdeydi. Ve bu muazzam devrimler yenilgiyle karşılaştığı gibi, dünyada çok büyük değişimler de meydana gelmiş, bu değişimler yeni korkunçluklar yaratmış ve çağdaş dünyada devrim yapmanın önüne yeni zorluklar getirmişti.

Komünizme duyulan büyük ihtiyaç bir kez daha kendini ortaya koymuştu. Ancak eğer yeni meydan okumalarla karşı karşıya gelinecekse, komünizm teorisi ve pratiği ilerlemelidir.

Bob Avakian bu sorumluluğu üstlendi ve bu büyük ihtiyaca yanıt veren bir komünist eserler toplamı ve bir yöntem ve yaklaşım geliştirdi.

Ele alınması gereken büyük bir sorun, demokrasi sorunuydu.

Avakian, uluslararası komünist hareketin tarihinin çoğunda, komünist projeyi demokratik projeyle birleştirme eğiliminin varlığını tanımladı. Bugün de artan bir düzeyde, geçmişin komünist hareketinin (başka belirleyici sorunlarla birlikte) özellikle bu demokrasi sorunu hakkında bir ayrışma yaşadığına tanık oluyoruz. Nitekim, demokrasi konusunda yaşanan kafa karışıklığı – kasıtlı bir cehalet değilse – günümüzün dünyasında devrimin ilerlemesinin önünde büyük bir prangadır.

Avakian komünizmin yeni sentezini şekillendirirken, komünist devrimin ilk dalgasının hem büyük atılımlarını, hem de kusurlarını ve sorunlarını değerlendirdi. İnsan davranışının ve anlayışının çeşitli alanlarından yararlandı. Dünyadaki büyük değişimleri dikkate aldı.

Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?, bu yeni sentezin geliştirilmesinde önemli bir adımdı. Bu sentezin kritik bir bileşeni ve belirgin bir özelliği, enternasyonalizmdir. Avakian bir yandan, eserinde enternasyonalizmin maddi temeli hakkında ve nihai ve genel bir anlamda, tekil bir ülkede devrim açısından bile neden dünya sahnesinin en belirleyici alan olduğu konusunda daha ileri bir tahlil yapmış; diğer yandan da herhangi bir tekil sosyalist ülkenin temel sorumluluğunun dünya devriminin ilerlemesi için bir üs olma olduğu şeklinde yeni bir anlayış geliştirmiştir.

Yeni sentezin bir diğer hayati boyutu, sosyalist toplumda muhalif ve entelektüel mayanın çok daha büyük düzeyde değerlendirilmesidir: bu, sadece izin verilecek bir şey olarak değil, aynı zamanda proletarya diktatörlüğü, toplumun süregiden sosyalist dönüşümü ve nihai hedef olan komünizm hedefine doğru dünya çapında yürütülen mücadele bağlamında ve bunları temelden güçlendirmenin ve ilerletmenin anahtar bir parçası olarak aktif biçimde teşvik edilmesi gereken bir şey olarak değerlendirilir. Avakian'ın komünizme giden sosyalist geçişi yeniden düşünmesi, bu kitap içinde görülmektedir.

Avakian'ın ortaya koyduğu komünizmin yeni sentezi, *Communism:*

The Beginning of a New Stage – A Manifesto From the Revolutionary Communist Party, USA, [“Yeni bir aşamanın başlangıcı: ABD Devrimci Komünist Partisi’nden bir manifesto] metninde özetlenen haliyle, “Marx’ın komünist hareketin başlangıcında yaptığı şeyin” benzeridir: “komünist devrimin birinci aşamainın bitişinin ardından, var olan yeni koşullar içinde, bu devrimin yenilenmiş ilerlemesi için teorik bir çerçevenin oluşturulması”.[\[2\]](#) Bu, günümüzün dünyasında komünist devrimin ilerlemesini ve daha iyisini başarmasını sağlayan bir çerçevedir. Komünizme daha bilimsel ve daha kurtuluşçu bir temel getirmektedir.

O halde, “demokrasi: bundan daha iyisini yapamaz mıyız?” sorusuna geri dönelim. Yanıt şudur: evet, yapmalıyız. Ve komünizmin yeni sentezi temelinde, yapabiliriz...”

Kitap Hakkında Yazılanlar

Demokrasi ya da “gerçek” demokrasi, insanlığın toplumsal örgütlenmesinin zirvesi midir? Sosyalist devrimin temel amacı, demokratik kurumların genişletilmesi ve derinleştirilmesi midir? Bob Avakian, bu meselede statükoyu çok daha kökten altüst edecek, demokrasiden çok daha özgürleştirici bir şeyin mevcut olduğunu savunuyor.

Avakian, antik Yunanistan ve Roma’da geliştirildiği şekilde demokrasi kavramını inceliyor, ve Hobbes, Locke, Rousseau, Paine ve Mill’in demokrasi teorilerini derinlemesine tahlil ediyor ve devamla modern totalitarizm teorisinin ideolojik dayanaklarını tetkik ediyor, demokrasi ile devrim arasındaki ilişki hakkında bugünkü Batılı Marksist ve Sovyetler Birliği’ndeki anlayışları eleştiriyor. Araştırmasını sonuçlandırırken, Avakian, sosyalist devrimin dönüştürücü potansiyellerini inceliyor ve aynı zamanda böyle bir devrimi gerçekteştirmenin doğasına mahsus meseleleri ve çelişkileri de dikkatle gözden geçiriyor.

Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, toplumsal

örgütlenmenin yapıları ve barındırdığı imkânları hakkında kişiyi yeniden düşünme zorunda bırakıyor; bu kitabın pratik ve programatik önemi çok büyüktür. Avakian'ın vardığı sonuçlarla her okuyucu hemfikir olmayacaktır. Ancak bu kitabı okuyan hiç kimse demokrasiye bir daha aynı mercekten bakamayacaktır.

“Siyasi tartışmada, ‘demokrasi’ genel olarak basit, sorgulanmaz, ebedi doğru telakki edilir ve siyasi hayatın her biçimi ve meselesinin de ona karşı tutulup objektif olarak kıyaslanabileceği varsayılır. Avakian, kaynaklarını ve tarihini detaylı bir şekilde inceleyerek, demokrasi teorisi ve pratiğinin köküne inmeye kolları sıvıyor; ve sonuç olarak, herkesin çıkarlarına hizmet ediyormuş gibi görünen demokratik kurumların aslında kimin sınıf çıkarlarına hizmet ettiğini ortaya koyuyor. De Tocqueville’in Amerika’da Demokrasi, Arendt’in Totalitarizmin Kökenleri gibi klasiklerde görülen standart demokrasi savunmalarını keskin ve berrak bir şekilde eleştiriyor. Yazar ayrıca hâlâ mevcut yaygın burjuva teorilere bağlı oluşlarını gösterdiği, demokrasinin radikal ve sosyalist yeniden yorumlamalarını da hedef alıyor. Avakian demokrasinin niteliğine özgü sınırları konusundaki tavrını öyle bir şekilde tartışıp temellendiriyor ki, kitabı dikkatle okuyanlar kendi görüşlerini berraklaştırmak ve yeni baştan düşünmek zorunda kalıyor. Avakian, siyasi felsefe ve siyasi pratik hakkında ciddi ve dikkat talep eden bir eser ortaya çıkartmış bulunuyor.”

Norman K. Gottwald

İncil ve Özgürlük: Siyasi ve Sosyal Yorumlama'nın editörü

[mks_pullquote align="left" width="300" size="18" bg_color="#000000" txt_color="#ffffff"]“Avakian, Marksist bir tahlille, liberal demokratik teorinin ermiş bilinen azizlerinin ipliğini pazara çıkarıyor: Stuart Mill'in içini dışına çeviriyor, John Locke'u lime lime ediyor. Bu tahlilleri uygun bir tutam Maoist baharatla da terbiye ediyor; sonuç, acısı yerinde, lezzetli bir yemek!” – **Ross Gandy, Marx ve Tarih'in yazarı**[/mks_pullquote]

“Avakian, demokrasi teorisinin temel varsayımlarını yerle bir eden ve gediksiz muhakeme yürüten son derece orijinal bir eser yazmış bulunuyor. Malzemeye hakim oluşunu, sağlam ve kışkırtıcı bir radikalizmle birleştiriyor. Bu eser, siyasi sonuç çıkartmaktan çekinmeyen güçlü bir felsefe ve tarihsel düşünce çalışmasıdır. Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, bu konudaki belli başlı Marksist tahlillerin arasında yerini almalıdır.”

Raymond Lotta – “Amerika İnişte” kitabının yazarı

[1] Bob Avakian, *From Ike to Mao and Beyond: My Journey from Mainstream America to Revolutionary Communist, A Memoir*, Chicago: Insight Press, 2005, s. 426-27.

[2] *Communism: The Beginning of a New Stage—A Manifesto From the Revolutionary Communist Party, USA*, Chicago: RCP Publications, 2009, s. 24; revcom.us sitesinde mevcuttur. Bu belgenin 4. Bölümü, Avakian’ın komünizmin yeni sentezinin temel unsurlarına dair zl bir karakterizasyonu içerir.